

DÁVKA VIVOKU

PR Thoregon 1819

Přeložil Jiří Podbrdský

1.

„Trvá to dlouho?“

Velito Karemus dal na misku vah svůj ctihodný původ a veškerou důstojnost svého povolání a vrhl na tazatele nedůvěřivý pohled. Jak to, že u Pozemšťanů našinec nikdy neví na Čem je? napadlo ho.

„Ne, přirozeně že ne,“ snížil se k úsečné odpovědi. „A je to zcela neškodné. Nebudeš při tom cítit žádné bolesti. Jak je ti teď?“ . „Na to ses mě ptal už přede dvěma minutami. Cítím se skvěle.“

Šéflékař RICA pohlédl směrem k hologramům a ujistil se, že poslední ze sto sedmdesáti pacientů nelhal. Měřicí přístroje udávaly hodnoty, jež se blížily těm, které považovala arkonská medicína za normální pro živý organismus. Skutečnost, že se v antigravitačním poli nenacházel Arkonidan, nýbrž člověk a příslušník Ligy svobodých Pozemšťanů, považoval Karemus za podružnou. Z jeho pohledu měli Pozemšťané pouze několik žeber navíc a o hrudní pancíř méně.

„Dobrá. Ted' ti nasadíme přílbu.“

Raoul Sonarra, jak se jmenoval Pozemšťan, kterého měl Karemus „ve spárech“, neuctivě zafrkal. „Když to musí být. Ale pamatuj si jedno, čáro amigo. Nedovolím nikomu, aby si ze mě udělal pokusného králíka.“

„Neříkej mi Karoamigo, já jsem Karemus.“

„Špatnější mi rozuměl.“

„Pche!“

Arkonidan luskl prsty a dal tak povel syntronice, aby rozjela akci.

Z ostění stříbřitě a kovověmodře se blyští

čího medocentra se uvolnila tenká vrstva a začala se vznášet nad Sonarrou. Vzápětí se zformovala v jakousi přílbu a pomalu klesla na hlavu ležícího Pozemšťana.

Ten znovu zafrkal. Protože krevní tlak a tepová frekvence vykazovaly normální hodnoty, nemohlo se v jeho případě jednat o projev strachu.

„Řídím se Atlanovými příkazy,“ zavrčel Karemus a měl co dělat, aby zachoval klid. „Všichni se musíte podrobit testu. Ty jsi poslední. Snažíme se brát ohled na vaše zvyklosti, jak jen to jde.“

Raoul Sonarra zavřel oči a uvolnil se. „U Ligy svobodných Pozemšťanů si

vždycky berou do prádla jako prvního velitele. Kdo nese odpovědnost, ten musí také nastavovat krk."

„Och, je mi líto, ale mám v tomto ohledu jiné informace..."

„Už to nemůžu poslouchat. Budeš s tím brzy hotov?"

Velito Karemus odevzdaně mlče!. Stál strnule před hologramem, graficky znázorňujícím měrné hodnoty, přicházející z kovové přílby. Očarovane zíral na to, co čidla zjišťovala z neuronální sítě lidského mozku. Byly to vzpomínky na to, co se stalo před několika hodinami.

Skenování nepatřilo zrovna k příjemným zážitkům. Každý, kdo jím byl zasažen, se cítil neskutečně bídně. Bylo mu na zvracení, následovala ztráta koncentrace. Měl pocit, jako by se mu obracely naruby vniřnosti, trhaly údy. A tento stav byl setrvalý a decimoval nervovou soustavu.

Arkonidan si vyvolá! výsledky ostatních Členů posádky křižníku LSP a srovnal je se Sonarrovým encefalogramem. Až na nepatrné odchylky se vjemy shodovaly u všech. . Velito Karemus spokojeně tleskl. Všechno báječně šlo dohromady. Bylo mu jasné, že může nyní předstoupit před Atlana s čistým svědomím.

„U Arkona, měli jste obrovské štěstí," řekl a obrátil se opět na Soňami.

„Zachránili jsme vás před úplným zešilením právě včas. Jako blábolící idioti byste toho na Lafayette pořídili vskutku málo."

Pozemšťan nijak nereagoval na jeho šokovou terapii. Velito Karemus si odevzdaně povzdechl. U Raoula Sonarry už ho nemohlo překvapit vůbec nic.

„A ještě jeden fórek na závěr," řekl Arkonidan a pokusil se o jakýsi pozemský úsměv, který se však u něj zvrhl v odporný škleb. „Tak zlé to zase být nemůže. Máme to teď černé na bílém. Účinky skenování každopádně beze stopy zmizí, jakmile mu přestane být postižený vystaven. Trvalá poškození centrální nervové soustavy nebyla prokázána. Alespoň u bytostí s tak zvaným normálním založením. U mutantů si tím nejsem tak docela jist."

„Můj dík tě bude pronásledovat celý život. Předtím mi ale odpověz na jednu otázku: Jaký to má smysl, když tyhle pochybné mimogalaktické existence nejprve málem přivedou obyvatele celé planety k šílenství, a pak je propustí jako zdravé? To se přece přičí zdravému rozumu, ne?"

Arkonidan na to nedokázal nic říct. Zdálo se, že Pozemšťan si jeho mlčení přímo vychutnává. Ani nepočkal, až mu sundají přílbu z hlavy, netrpělivě si ji strhl a vyhodil ji do vzduchu, kde zůstala chvilku viset, a pak se smrškla a vrátila se na své místo.

Sonarra se zvedl a posadil se k okraji antigravitačního pole, jako by to byl předmět z plastové energie, a ne neviditelný útvar.

Ozval se signál automatického vrátného, a vzápětí dovnitř vstoupil další

Arkonidan. Když ho Velito Karemus spatřil, mírně se uklonil. „Jsme hotovi, Atlane," ujistil příchozího rychle. „Výsledky ukládáme do krystalu. Ach, tady ho máme." Zručně polapil nepatrný předmět, který vyplul z hlavního terminálu syntronického zařízení a zamířil k němu. Sfoukl z jeho povrchu imaginární prach a podal ho Atlanovi.

„Díky, Velito." V obličejí Nesmrtelného se nehnul ani sval. Zastrčil si krystal do náprsní kapsy kombinézy a otočil se na Pozemšťana. „Zdravím tě, Raoule," řekl! a podal mu ruku.

Velitel křižníku LSP ji přijal a chvatně ji stiskl. „Dobrý den, Atlane," zvolal. „Jménem svým i posádky bych vám rád poděkoval za to, že jste nás zachránili."

„Měl bys spíš poděkovat Ichu Tolotovi, který nejspíš ztroskotal na Lafayette. Kdyby ne byl zahájil palbu a nezničil obě ježatky, zřejmě byste se teď nacházeli mezi obyvateli kolonie a byli byste stále ještě v dosahu skenování. Co vás sem vlastně přivedlo? Jen tak pro zábavu jste určitě do soustavy Colloru nepřilétli, co?"

„Přirozeně, že ne. Měli jsme za úkol prozkoumat situaci nad Lafayettem a podle možností zvážít akci na osvobození planety. Přitom jsme se dostali do oblasti působnosti skenovacího záření."

„Prozatím zůstanete na palubě PJCA," prohlásil Nesmrtelný. „Z vaší lodi zbyl jen vrak a nechali jsme ji na místě. Karemus vás odvede všechny ke Gerině, zástupkyni velitele, a ta vám přidělí ubytovací prostory. Jistě pochopíte, že vám nemůžeme ukázat žádnou tajnou techniku, kterou máme na palubě." Atlan se zakřenila obrátil se na lékaře. „Postarej se o to, aby byl nejdéle do půlhodiny připraven program číslo sedmnáct."

Program číslo sedmnáct zahrnoval medicínské vybavení pro modulového robota a přídavné medojednotky SERUNŮ těch, kteří se účastnili akce. Velito Karemus lehce přikývl na znamení souhlasu. „Takže ses rozhodl," řekl.

„Ano, nemůžeme déle čekat."

„Chystáš akci proti ježatkám?" zeptal se Atlana Sonarra. „Jdeme do toho s vámi."

„Je mi líto. Jste naši hosté a zůstanete na lodi. Naším cílem nejsou ježatky samotné, nýbrž Lafayette. Icho Tolot a myšob se nacházejí zřejmě dole u kolonistů. Gucky je mutant a jistě nesmíme trpět pod vlivem skenování. Potřebuje nutně pomoc."

Účinek skenovacího záření zasahoval do vesmíru do vzdálenosti přibližně dvou světelných vteřin. RICO se stáhl do vzdálenosti deseti světelných vteřin od čtvrté planety soustavy Colioru. Poblíž čekala Tolotova HALUTAI na návrat svého majitele a konstruktéra.

Ježatky se nestaraly o dvě cizí plavidla, a to i přesto, že jim halutská loď zničila dvě jednotky.

A přesně to znepokojovalo Atlana nejvíc. Chování cizinců ukazovalo, že jsou si svou

věcí naprosto jistí. Neměli zapotřebí zabývat se dvěma loděmi, které se zdržovaly v jejich blízkosti. Skenování navíc zadržovalo všechny zvědavce a odrazovalo je, aby strkali nos do záležitostí vetřelců.

V poslední době Atlan často přímo bytostně cítil blížící se nebezpečí. Statisíce cizích jednotek Číhaly u hvězdokupy 47 Tukan, vzdálené šestnáct tisíc světelných let od Sluneční soustavy. Hvězdokupa měřila v průměru dvě stě deset světelných let a patřila do sféry vlivu Ligy svobodných Pozemšťanů. Tamní pozemšťanské kolonie se ocitly v bezprostředním ohrožení.

Viperidé, jak Atlan na základě genetické rekonstrukce na Camelotu označil cizí tvory, zatím obsadili dvacet tři planet, z nichž osmnáct patřilo k LSP.

Na všech těchto obsazených světech trpěly miliony živých bytostí skenovacím zařízením a hleděly vstříc nejistému osudu.

Na Zemi a všude ve sféře vlivu LSP vládl na příkaz Cistola Khana válečný stav. V pohotovosti byly všechny bojové kosmické síly. První Khanovou reakcí bylo, že vyslal do systému Colioru křižník, a to k planetě, která byla obsazena Viperidy.

Zatím se nepovedlo přiblížit se k ní ani nic udělat pro kolonisty na jejím povrchu. Silné svazky ježatek chránily okolí Lafayette a bránily jakémukoli pokusu o průnik.

Arkonidan si chvíli pohrával s myšlenkou, že odletí do 47 Tukanu a cestou shromáždí co nejvíc lodí a jednotek, které by pomohly Lize svobodných Pozemšťanů v boji proti ježatkám. Avšak předchozí události na Humanidromu patřičně zchladily jeho optimismus. Let na Camelot mu připadal spis jako předčasná kapitulace. A nyní se nacházel tam, kde řádění ježatek vlastně začalo.

Ať už měli cizáci jakékoli záměry, na Lafayette je realizovali nejdůkladněji. V Atlanových očních koutcích se tvořil sláný sekret jako vždycky, když se ho zmocnilo silné vzrušení. Bylo jedno, jaký je osud lidí tam dole, nic už nebude tak jako dříve.

Na stolku v kajutě před ním ležel krystal s daty. Výsledky Karemusových vyšetření vypadaly nadějně. Zdálo se, že obyvatelům Lafayette a dalších planet bude možné ještě pomoci.

Není však už příliš pozdě?

Možná se mýlí a skenování nepůsobí na povrchu planety, nýbrž jen ve vesmíru. Potom . by snad nebyli kolonisté tolik ohroženi.

Nepoddávej se žádné sentimentalitě! varoval jej extramozek. Narušilo by

tvůj plán, kdyby ses snažil zlehčovat nebezpečí. Dokud se ti nepodaří proniknout na povrch Lafayette, nemá téměř smysl zabývat se spekulacemi. To by mě věru nenapadlo, pomyslel si ironicky Arkonidan. Pohledem přelétl stěny své kajuty, do které se uchýlil na několik málo minut, aby byl sám se svými myšlenkami. Pozemšťané by střízlivé vybavení kajuty nejspíš označili za spartánské, jemu se v ní však líbilo. Nebylo zde nic, co by přitahovalo jeho pozornost a odvádělo jej od důležitých záležitostí. „Je zde Hermon a prosí o audienci," ohlásil se servo. „Jsi ochoten jej přijmout?"

„Přirozeně že ano. Otevři!"

Atlan vstal a vysel v ústřety novému vrchnímu veliteli palby RICA. Hermon byl mladý, bylo mu pouhých sedmadvacet let, měl podobný střih světle žlutých vlasů a stejně narudlé albinské oči jako Nesmrtelný a vypadal jako jeho dvojník. Byl ovšem menší, měl oblejší obličej a ne zrovna trénované, třebaže štíhlé tělo.

Pozdravili se podle tradice tím, že přiložili ruce dlaněmi k sobě. Hermon z Arigy ze slušnosti okamžik počkal, a pak nadšeně spustil:

„Sassaron to zvládl. Chtěl jsi za každou cenu dobrovolníky. Byl ochoten se přihlásit každý na palubě RICA."

„Já vím. Ale stačí mi deset mužů a velitel sekce pomocných Člunů. Co je s roboty?"

„Modulové jsou připraveni do akce. Dále jeden medo a devět bojových robotů. Čekají na Min oř Globe."

„Hned přijdu."

Atlan otevřel jednu ze skříní zabudovaných ve stěně, vytáhl osobní SERUN a vstoupil dovnitř. Aniž se ohlédl, opustil kajutu a vyšel na chodbu. Hermon z Arigy, vzdálený Thetin bratranec s pětirněsíční zkušeností z trestného tábora, následoval téměř neslyšně svého zachránce v uctivém odstupu pěti kroků.

Nikdy se to neodnaucí, pomyslel si Atlan posmutněle. Pořád pro ně asi budu princ Křišťálového impéria a právoplatný vládce říše. Dokonce ještě za milion let.

Použili aktivovaný transponder k nástupišti Číslo třicet osm a vystoupili z materializovaného pole v hale. Vzadu u průchodu k ukotvenému pomocnému Člunu na ně již čekali roboti.

Byly to stroje složené z modulů podle principu, který vyvinul jistý kybernetik na Camelotu. Kovové trupy měly válcovitý tvar, byly vysoké metr třicet a směrem dolů se kónicky zužovaly. Nahoře měřily v průměru padesát a dole třicet centimetrů. Na povrchu měly bezpočet výstupků, škvír a otvorů, které sloužily k upevnění nejrůznějších modulů.

Základní model robota měl syntron, v jehož paměti byly uloženy předpisy,

logický a řečový systém, paratronový agregát, antigrav a silové pole, jakož i přístroj pro výškové lety. Tento model se dal prakticky neomezeně rozšiřovat o další moduly, kterými nabýval robot určitého stupně specializace, srovnatelného s úrovní androgyna z kmenů Roberta Gruenera.

Rozdíl byl jen v tom, že androgyn nemohl měnit svou specializaci jako živá bytost oblečení. Důlní androgyn je pořád jen důlní androgyn, 'znělo okřídlené rčení na Camelotu. Modulové se naproti tomu dali použít, kde bylo právě zapotřebí, a nemuseli se konstruovat další. Stačilo dodat příslušné stavební prvky a přídavné komponenty. O zbytek se postaral sám robot a konečně doladění zajišťovaly týmy Siganců.

Devět bojových robotů mělo typický kulovitý nástavec na horní ploše válcovitého trupu — multilokalizátor, který sloužil k zaměření, ohledání a rozeznání cíle. Kromě toho byli vybaveni na válci ještě třemi kloubovými pažemi, v nichž byl upevněn jeden termozářič, dezintegrátor a paralyzátor. Na spodku byl umístěn druhý, o něco větší kulovitý prvek, který sloužil k odpalování termoraket.

Jediný medorobot neměl kulovité nástavce, ale tucet chapadel a přídavné antigravitační projektory, jakož i kompletní medicínskou zásobovací jednotku, jaká byla zabudována i do SERUNU. Na rozdíl od svých ozbrojených kolegů nebyl vybaven prakticky žádnou optikou.

„Všichni jsou čerstvě otestováni," ozval se Hermon stojící za Allanem. „Jsi spokojen?"

Nesmrtelný byl na okamžik v pokušení zažertovat a říct ne, aby se popásl na bezradném, možná dokonce zděšeném mladíkově obličejí, ale pak se ovládl.

„Přirozeně," řekl. „Konec konců se na vás můžu spolehnout."

Vykročil a přešel kolem vyrovnané řady modulů. Ozvalo se tiché zašelestění, když pozvedli paže a chapadla k pozdravu. Atlan přijal jejich poctu letným mrknutím.

„To si odpusťte," hlesl rezavě.

„Tak pohyb!" vyštěkl za ním zjevně zmatený Hermon. „Nalod'te se a jdeme na to!"

Roboti zamířili rychle k přechodové komoře. Atlan se zastavil u vchodu a otočil se.

„Hodně štěstí!" vykřikl Hermon. „Když se nevrátíte do pěti dnů, pokusíme se vás dostat z úzkých."

„Díky. Zatím nashle!"

Atlan vstoupil na palubu pomocného člunu jako poslední. Uzavřel za sebou přepážku komory a zmizel Hermonovi z Arigy z očí.

„Malý transmitter je na palubě, hypervysílač pro jistotu vypojen. Ještě deset vteřin odpočtu. Poté se oddělíme od RICA. Automaticky se zapne bezpečnostní program. Krátce po průniku do sféry skenování budou všichni

paralyzování. Syntronika je naprogramována tak, abychom nevyvedli žádnou pitomost. Začíná první fáze teď!"

Sassaron byl ve svém živlu. Když sedel, nebylo ani příliš znát, že měří metr devadesát dva. Na Arkonidana byl dost svalnatý, až nakynutý. Na těle mu svítily jizvy po ranách utržených v nespočetných akcích. Největší se mu táhla kolmo po čele až pod nos. V jednom střetnutí přišel o pravé oko a nosil klonovaný implantát, s kterým viděl lépe než se zbylým zdravým okem.

Vytvořila se silová pole a vtiskla všech jedenáct Členů posádky Minor Globe do sedadel. Automatické bezpečnostní pásy se ovinuly kolem SERUNU a pevně je držely. Navíc se aktivovaly individuální odrazové štíty.

Jako kdysi Odysseus, když se nechal přivázat ke stěžni své lodi, aby uslyšel zpěv Sirén a současně odolal jejich vábení.

Minor Globe se nacházel na straně RICA odvrácené od Lafayette. Zahalila se do deflektorového pole a odpoutala se od mateřské lodi. Posádce došel poslední radiogram, Gerine jim popřála, aby se jim dostalo Arkonova požehnání. Poté zavládlo ticho, podle programu bylo od této chvíle přerušeno veškeré spojení, aby bylo možné co nejdéle klamat Viperidy v ježatkách. Kdyby zpozorovali předčasně, že se k Lafayette blíží nějaké plavidlo, neměla by posádka Minor Globe žádnou Šanci prorazit blokádu. Pomocný člun GILGAMEŠE II pomalu zrychloval.

„Jsme v kurzu," prohlásil Sassaron zbytečně. „Za čtvrt hodiny vstoupíme do skenovací zóny. Za Camelot a za Arkon!"

„Za Camelot a za Arkon!" zamumlalo deset dobrovolníků. Vzápětí zmlkli a zahleděli se na monitory.

Za sedm minut dosáhl pomocný člun rychlost tří tisíc kilometrů ze vteřinu, tedy jedno procento rychlosti světla. Znamenalo by to, že poletí k cíli ani ne sedmnáct minut. Protože však bylo třeba započítat zrychlovací a brzdné fáze, měl let trvat víc než půlhodinu.

Čas se nekonečně vlekl. Lokalizátory pracovaly s minimálním přívodem energie. Pohonný systém měl přídatný kompenzátor proti zárádným emisím a rozptylovému záření. Syntron měl příkaz změnit kurz malého plavidla, jakmile by bylo objeveno, a postarat se o to, aby co nejrychleji zmizelo v hyperprostoru.

Zatím nic nenasvědčovalo tomu, že by je objevila některá z více než sta bodlinatých lodí nacházejících se na oběžné dráze kolem Lafayette. Minor Globe neslyšně a nepozorovaně mířil k hraničnímu pásu a odstup od něj se rychle smrskával. Datový hologram ukázal, že jim chybí ještě sto tisíc kilometrů.

Atlan se pohroužil do svého nitra. Zbývalo něco přes půl minuty. Přístroje

zatím nezaznamenaly skenovací záření. Arkonidan odpočítával posledních deset vteřin a pak náhle ucítil v hlavě tlak. Najedno měl dojem, že mu praskne lebka. Současně se mu zdálo, jako by se mu někdo snažil vysát tažným paprskem z hlavy myšlenky.

Členové posádky začali sténat. Věděli dobře, že první minuty bývají nejhorší. Potom nastávala fáze adaptace. Tenhle poznatek jim však nyní nebyl k ničemu, protože fyzická bolest byla nesnesitelná.

Allanovi se zaperlil na Čele pot. Snažil se bránit bodání v hlavě a měl pocit, že se udusí. V mozku se mu zformovala jediná myšlenka – volal o pomoc. Pocit, že ztratí rozum a nebude vědět, kým je, jej doháněl na pokraj šílenství.

Obrátil! To bylo jediné, co si v těchto okamžicích zoufale přál. Mentální stabilizace mu nijak nepomáhala. Ataky na jeho mozek byly tak rozsáhlé, že by se jim nedokázala ubránit ani ID. Nezpěčuj se! přikazoval mu extramozek. Víc ti to škodí než pomáhá!

Vzápětí bolest poněkud polevila. Nejsi omezován! uvědomil si Arkonidan. To se nedalo předvídat.

Tak podnikni něco! Přirozeně. K čemu mě máš? Je to tak lepší? Naléhal extramozek.

Ano.

Skenování působí pouze na primární mozek. Máš štěstí, stará vojno. Extramozek blokoval účinky skenování téměř z devadesáti procent. Zbytek se projevoval v Arkonidanově mozku jako neustálý šepot nedávající smysl. Atlan si povzdychl. V uších mu až bolestivě zněly steny a nářek jeho druhů. „Vydržte!“ zachřel. „To přejde.“

Medorobot monotónně komentoval dění. Myšlenky Sassarona a deseti dalších dobrovolníků byly zmatené. Zapomněli, kde jsou, a nedokázali se vymanit z pout, která je přikovala ke křeslům. Jeden z nich se rozkřičel. Pikosyni aktivovali medojednotky SERUNU a zklidnili jedenáct postižených injekcemi mírnícími následky skenování. Dobrovolníci přestali sténat. Fyzickou bolest vystřídal psychický tlak, nastala takzvaná druhá fáze, jak ji označil Myles Kantor.

Atlan se trochu napřímil a přikázal: „Syntrone, udej mi přesnou polohu!“ „Momentálně si nevíš s mými daty rady,“ odpověděl počítač. „Dostaneš je později.“

„Nesmysl. Jsem naprosto při smyslech.“

S přístrojem tvrdošijně se řídícím programem by nebyla v takovém případě žádná řeč. Syntron však disponoval kompletními vědomostmi týkajícími se Atlanovy povahy a minulosti.

„Konec konců by bylo možné, že nejsi pod vlivem záření. Otestuji tě.“

„Odpovíš mi na několik otázek?“

„Ano.“
 „Kdo jsi?“
 „Atlan.“
 „Kdo byl tvůj učitel?“
 „Fartuloon.“
 „Na které planetě jsi kdysi uvízl na celá tisíciletí?“
 „Na Larsafu Tři, dnešní Zemi.“
 „Kdo tě jako vládce Nového Einstenova Impéria znovu smířil s Perrym Rhodanem?“
 „Bjo Breiskoll, kočičák?!.“
 „Koho přivedl Laire za materiální zdroje?“
 „Mě.“
 „Jak se také jmenuje modul RICO?“
 „GILGAMES DVĚ.“
 „Kde se nacházíš teď?“
 „V Minor Globe a letím na Lafayette.“
 „Koho hledáš na povrchu této planety?“
 „Icha Tolota a Guckyho.“
 Syntron chvíli tiše vrněl a pak oznámil výsledek testu: „Nejsi pod vlivem skenovacího záření. Způsobil to tvůj extramozek?“
 „Ano. Slyším jen šumot a šepot a necítím, že bych byl omezován.“
 „Přijímám. Jsi pánem svých smyslů.“
 „Ihned mě odpoutej, abych se mohl ujmout řízení lodi!“
 „Je mi líto. Blížíme se ke kordonu ježatek, a tak musíme ještě počkat. Skenovací záření možná ještě zesílí.“
 Atlan měl opačný dojem. Šumění a šeptání sláblo.
 „Tví podřízení trpí i přes utišující prostředky," oznámil syntron. „Modulové je paralyzují.“
 Roboti namířili zbraně na těla v křeslech, Arkonidany zahalila neviditelná pole a přenesla je do říše bezvědomí. Atlana modulové ušetřili, protože znali výsledek testu.
 „Za pět minut budeme velmi blízko jedné z ježatek," pokračoval počítač.
 „Rychlost za kordonem zůstane konstantní. Brzdný manévr bude zahájen těsně nad atmosférickým obalem planety a bude využito působení gravitace.“
 „To bude trvat příliš dlouho," namítl Atlan a pohlédl na bezvědomé druhy.
 „Pokud to vidím správně, obkroužíme Lafayette, a pak se ponoříme do hustých vrstev atmosféry.“
 „Tomu nelze zabránit. Jak je ti?“
 „Dobře.“
 Syntron si opět začal hrát na otázky a odpovědi. Atlana to po chvílce

přestalo bavit.

„Nejsem pod vlivem skenovacího záření. Snad to už konečně uznáš. Medo, stanov mi přesnou diagnózu, ale pospěš si.“

Modula bez kulovitého nástavce se nehnul z místa. Pouze vysunul chapadlo, ukázal na nositele buněčného aktivátoru a prohlásil: „Dálková diagnóza už probíhá. Tvé tělesné hodnoty jsou v normě. To platí i mozkových proudech. Jsi v pořádku.“

„Syntrone, uvolni pásy a vypni silové pole. Přebírám velení.“

„Provedu, Atlane. Pokud ale začneš jevit sebemenší známku omezení, vyřadím tě z provozu.“

„Souhlasím! Tahle mise je příliš důležitá, než abychom si mohli dovolit nějakou chybu.“

Nositel buněčného aktivátoru se zvedl z křesla a přistoupil k ostatním. Paralyzační účinek bude trvat necelou půlhodinu. Za tu dobu musí doletět na Lafayette. Pokud se jim to nepodaří, budou Členové posádky potřebovat další dávku.

Začala kritická fáze letu. Blížili se ke kordonu ježtek a zdálo se, že je neprostupný.

2.

„Je mi smutno,“ řekl Pepe. Seděl na téměř ztrouchnivělém pahýlu stromu a skrýval obličej v dlaních. „Chci zpátky Bunnyho. Josephe, pomůžeš mi? Musíme ho najít.“

Joseph Broussard jr. mlčel. Opíral se o skalní věž chránící jejich skrýš od severu a žvýkal dřívko. Tupě zíral na Gazkara, ale pro válečníka jako by byl vzduch.

„Josephe, prosím!“ zaškemral plačtivě Pepe.

Oba sebou trhli, když zaslechli hřímavý hlas. Přicházel shora, kde byl v křoví na skále skrytý Icho Tolot a pozoroval okolí. „Já vám rozumím, přátelé, ale nejde to. Vašeho robota zničili Gazkarové, pochopte to konečně. Bunny se už nevrátí,“ vykřikl.

„Zachránil nám Život,“ vyhrkl konečně Joseph Broussard jr. „To je snad málo?“ Vzhlédl, ale ne k Haluťanovi, nýbrž na Guckyho, který ležel na mechu a svíjel se bolestí.

„Nechtě... mě... odejít,“ zasténal mysob snad už potisící se pod vlivem sugestivního skenování. „Já... musím... následovat... volání...“ Vzápětí se pokusil stejně jako Gemba přervat pouta, ale lafayettské liány byly nad jeho síly.

„Nesmíme ti je povolit,“ řekl starý Beausoleil temně. „Tolot nám to zakázal.“

Myšob zabědoval a snažil se odvalit z mýtiny.

„Josephe, prosím!“ zaškemral Pepe znovu.

Tolot sklouzl až nečekaně hbitě po trávě dolů k nim. Vyvolal tak svými těžkými botami menší zemětřesení. Vypadalo to, jako kdyby se na ně řítily nějaký předpotopní obr.

Sklonil se k myšobovi, pohládl ho a zahřímal: „Jen klid, maličký. Dáme na tebe pozor, aby se ti nic nestalo. Nutíš mě ale, abych provedl něco, co jinak dělám jen nepřátelům. Promiň mi to. Nesmíš ale déle trpět.“

Halut'an namířil Guckymu na hlavu paralyzátor a stiskl spoušť. Ztrýzněný myšob se vzepjal a vzápětí klesl na stranu. Tolot jej opatrně zvedl, uvolnil mu pouta a uložil ho do trávy blíž ke skále.

„Cos to s ním provedl?“ vykřikl Pepe rozhořčeně. „Jsi náš přítel, ale tohle nesmíš dělat!“

„Je to tak pro něj lepší,“ namítl Halut'an a vztyčil se v celé své úctyhodné výši. Poté se naklonil nad oběma obyvateli Lafayette, kteří jako jediní netrpěli následky skenování, protože byli duševně omezení. Nepatřili k těm, kterým Gemba říkal svazek (stádo), a kteří byli zřejmě velmi důležití pro Eloundary a látku zvanou Vivoc.

„To je v pořádku, Pepe,“ povzdechl si Joseph Broussard jr. „Icho Guckyho zná a chce mu pomoci.“

Halut'an šlehl po Beausoleilovi svýma třemi očima. Joseph uhnul stranou, protože se necítil v obrově stínu zrovna dobře.

Tolot tlumeně zavrčel a obrátil se ke Gazkarovi. Ten upadl do stavu strnulosti, z kterého jej dokázala probrat pouze dávka éterického oleje. Vzápětí Gembovi zkontroloval pouta a znovu vyskočil na svou skalní pozorovatelnu.

„Přiblížili se k nám o kilometr,“ řekl, jak nejtišeji to šlo. „Ustoupíme.“ Zaposlouchal se do svého nitra, vyzkoušel účinek změněného skenování na svůj normální mozek a posléze se opatrně a téměř neslyšně vrátil ke svým druhům. Hodil si Guckyho a Gazkara přes ramena, popadl Josepha a Pepeho do rukou a rozběhl se pryč.

Propletl se křovím na okraji mýtiny a zmizel za terénní vlnou. Zrychlil a hnal se plnou rychlostí pryč. Snažil se utíkat po skále, aby za sebou pokud možno nezanechával žádné stopy.

Ze svého nového úkrytu spatřili v dálce věže vesmírného přístavu, nad nímž neustále kroužila malá vejčitá vznášedla Neezů. Bylo jen otázkou Času, kdy se k nim opět přiblíží natolik, že se budou muset poohlédnout po nové skrýši.

„Měli bychom jim říct, že jsme přátelé,“ navrhl Pepe a ukázal k obloze. Nad Lafayette se pomalu stmívalo. „Bojím se noci.“

„Babo!“ obořil se na něj Joseph. „Nikdy jsi neměl strach přenocovat pod širým nebem!“

„Ted' se ale bojím. Tahle noc je něčím zvláštní! Nedívej se na mě tak, cítím to. Určitě se něco stane. Přijdou Eloundarové, na to dám krk.“

„Už byste neměli mluvit,“ varoval je Icho Tolot. „Pokud možno až do rána. A nejlíp bude, když se ani nehnete z místa.“ Zkontroloval Gazkara a usadil se u Guckyho, aby ho hlídal. Myšob se začal pomalu hýbat. Nabýval vědomí, a současně se vracely také jeho bolesti.

To, co Halut'an zatím věděl o účincích skenovacího záření, u myšoba neplatilo. Účinky se nezeslabovaly a nebyl ani schopen si na ně zvyknout. Stále příšerně trpěl.

Icho Tolot si vzpomněl na protesty obou duševně omezených s dětskou myslí a nepoužil

podruhé paralyzátor. Nepozorovaně roztáhl prsty jedné ruky a poťukal jimi Guckymu na zátylek. Myšob okamžitě upadl znovu do bezvědomí.

Nyní se obr soustředil na sebe. Kdesi v hlubinách vědomí pocítil nutkavou touhu. Ještě nebyl tedy konec. Puzení trvalo většinou několik týdnů až měsíců, a záření na ně začalo účinkovat teprve před nedávném.

Ještě několik hodin a neovládnou se, napadlo ho. A pak se stanu nebezpečný pro své druhy a prozradím jejich stanoviště.

Icho Tolot si dobře uvědomoval tento problém, a proto se během noci několikrát sám uvedl do hypnotického stavu, aby oddálil co nejvíc okamžik, kdy už nevydrží a zradí.

V přestávkách komunikoval se syntronem zabudovaným v bojovém obleku. Joseph tiše pochrupoval a Pepe blábolil ze spaní. Gazkar i nadále předstíral smrtelnou ztuhlost. Guckymu musel ještě jednou promasírovat zátylek, aby ho ušetřil trýznivých impresí vyvolaných zářením a aby se nepoškodila se jeho psýcha.

Co chvíli se pozorné zahleděl na oblohu, ale vyhýbá! se pohledu na obzor. Doufal, že spatří alespoň nepatrnou stopu záblesku, ale nic se nedělo.

K ránu se Halut'an vydal na cestu. Prohledal terén v okruhu dvou kilometrů. Nasel pronásledovatele, jak táboří asi pět kilometrů východně od kosmodromu. Nepostupovali vpřed, a posléze, jako by dostali nějaký rozkaz, ustoupili k jihu.

Za několik minut spatří! Halut'an na obzoru klikatící seblesky. Mezi rozlehlými lesy se vynořil sotva znatelný oblak kouře, který se rychle rozplynul v ranním větru.

Tolot spokojeně zamručel. Vrátil se přímou cestou zpátky k. úkrytu a probudil oba spáče. „Zůstaňte tady, a žádné hlouposti!“ přikázal Josephovi a Pepemu. „Vypadá to, že máme návštěvu z kosmu.“

„Eloundarové!“ vyjekl Pepe.

„Ne. Na ty by Neezové asi stěží stříleli. Může to být jen pomocný člun z RICA. Protože Atlan nemůže od nás dostat žádnou zprávu, zkouší spojit se

s námi takhle. Půjdu je hledat. Vy počkáte na mě do večera tady!"
Joseph Broussard jr. srahl čelo a vyhrkl: „Určitě se vrátíš do soumraku?"

„Určitě. Nenechám vás na holičkách, prckové." Tolot znovu zaťukal myšobovi nenápadně na zátylek. „Joseph, až přijde Gucky k sobě, snaž se ho omráčit pěští. Ale nepřehň to!"

„Nebudeš ubližovat Guckymu, Jope!" zaprotestoval Pepe.

„Icho má pravdu. Dokud je myšob v bezvědomí, necítí bolesti."

Halut'an spokojeně zamručel a vydal se na cestu. Když se dostatečně vzdálil od skrýše a zametl za sebou všechny stopy, rozběhl se. Bylo mu jedno, jestli ho objeví, nebo ne. Udělat mu stejně nic nemohli. Snažil se ze všech sil co nejdřív dorazit k místu, kde se předtím blýskalo a kouřilo.

3.

Minor Globe stále znovu olizovaly impulsy. Deflektorové poleje svádělo z původního směru a obnovovalo frekvenci a zásobu energie. Nikde nespatriili reflexní záblesky žádné překážky.

Atlan však poklidně situaci příliš nevěřil. Jak se blížili k ježatkám, zvyšovalo se nebezpečí, že objeví.

Jedna z lodí dlouhých Šest set metrů je mýjela ve vzdálenosti necelých deseti tisíc kilometrů. Její přístroje „prohmatávaly" vesmírný prostor mimo kordon a hledaly případné změny.

Atlan mimoděk zatajil dech. Během příštích vteřin se mělo rozhodnout, zda bude akce úspěšná, či nikoli. Jedno z vějířovitých lokalizačních polí cílevědomě procešávala vesmír a pomalu se blížilo k malému plavidlu.

Arkonidan sevřel prsty kolem velitelské kostky, v níž byly "zabudovány hlavní funkce. Stačilo stisknout prstem plochu nebo pronést úsečný povel a mohl odstartovat program nouzového úniku. Atlan se rozhodl použít prst v případě, že ho syntron nezbaví velitelské pravomoci a nezačne jednat sám. Sto kilometrů nad Minor Globe se vějíř zastavil a začal putovat opačným směrem.

Atlan se uvolnil a opřel se pohodlně v křesle. Věděl, že ježatky nezaměřují pod kordonem. Jako by se cizinci v tomto případě plně spoléhali na účinky skenovacího záření.

Lehkomyslnost vede k zániku, komentoval to extramozek. Věnuj pozornost pozemní lokalizaci. Cizinci postupují ve všem natolik profesionálně, že systém střežení mručené nebude mít žádné skuliny,

Arkonidan dal s povzdechem zapravdu svému „druhému já". Nebezpečí stále ještě nepominulo.

„Jsi připraven na třetí test?" zeptal se ho náhle palubní syntron.

„Když to musí být. V mém vědomí zatím nedošlo k žádné změně."

„To se může stát vmžiku. Kdyby ti vypadl extramozek, nebyl bys schopen

jednat."

Arkonidan chvíli přemýšlel, a pak přikývl. „Tuhle možnost musím vzít v úvahu," připustil. „Zdá se mi ale pochybné, že ten, kdo skenuje, je schopen zaměřit se na určité jednotlivce. Doposud tato zbraň působila globálně, nikoli individuálně."

„Zatím o tom nebylo zjištěno nic přesnějšího," namítl počítač. „Pozor, za několik vteřin dosáhneme další programovou pozici. Bude zahájen brzdný manévr."

Atlan přelétl očima optické znázornění. „Dodej projektoru o třicet procent méně energie oproti plánu," přikázal.

„Provedu. Ostatně, tvůj neuroencefalogram vykazuje mírnou změnu. Jak se cítíš?" odpověděl syntron.

„Sotva znatelné zesílení impulsů. To není problém, extramozek mě cloní stejně dokonale jako předtím."

„Považuj to přesto za známku toho, že je ohroženo tvé vědomí."

„Tak dobrá."

Nad konzolou se na monitorech objevila nepatrná světélka, což svědčilo o tom, že byl nasazen gravoprojektor. Minor Globe postupně vytvářel silová pole a zesiloval je po minimálních hodnotách.

„Deset minut do přistání, pokud k němu má dojít na plánovaném místě."

„Místo není jisté," odpověděl Atlan. „Záleží to na okolnostech." Pohlédl na detailní hologram. Někde tam dole v zeleném pekle se nacházeli Gucky a Icho Tolot. Najít je v bažinách a džungli se rovnalo hledání pověstné jehly v kupce sena.

Atlan však nepočítal s tím, že by na ty dva narazil v nepřístupné oblasti. Dokonce i při teleportaci naslepo a podle sdělení palubního syntronu z HALUTYII to tak bylo by se myšob a Haluťan bezpochyby snažili probít za každou cenu do osídlených oblastí. Někdo přece musel ještě zbýt v hlavním městě Swamp City na západním pobřeží Kordiky. Pokud ovšem cizinci nezahnali všechny obyvatele do lesů. „Chceš provést test?" zeptal se Atlan počítače.

„Zatím ne. Tvá rozhodovací schopnost se stále drží."

Minor Globe zpomalil, lehce změnil kurz a zamířil pod tupým úhlem k Lafayette. Syntron zvýšil výkon gravopohonu o třicet, a pak o čtyřicet procent. Vrchní vrstvy atmosféry byly nedaleko.

Stále ještě nic nenásvědčovalo tomu, že by pomocný člun byl objeven.

Atlan se zvedl a přecházel od jednoho křesla k druhému. Sassaron a jeho deset dobrovolníků byli stále paralyzováni.

Arkonidan starý dvanáct tisíc let se obrátil na medorobota a zeptal se ho:

„Kdy procitnou?"

„Podle konstituce tak za deset patnáct minut. Protože jejich vědomí je

vyřazeno cíleným nasazením ochromovacího paprskometu, budou potřebovat několik minut, než budou mít čistou hlavu."

Zakrátko vnikl Globe Minor do hustých vrstev atmosféry a zbrzdil ještě víc. „Plíživě" klesal a do klouzavého letu přešel teprve ve třicetikilometrové výšce. Pod ním se rozprostíral rozbouřený oceán obepínající celou planetu. Setmělo se a člun se vnořil do lafayettské noci.

V té chvíli se začal hýbat Sassaron. Šmátral rukama podél opěradel křesla a náhle zmučeně zasténal.

„Slyšíš mě?" zeptal se ho Atlan. „Co cítíš? Je to slabší?"

Odpovědi mu bylo zachroptění. Šéf sekce modulových pomocných Člunů na RICU zacvakal zuby a marně se pokoušel vyprostit z pout a vzpínal se proti silovému poli.

„Je mi líto," ozval se syntron. „Intenzita záření se nijak nezměnila."

Atlan zachmuřeně pokýval hlavou. Naděje, že skenovací záření blokuje planetu pouze proti zásahům z vnějšku, byla zřejmě od počátku planá.

Ani by to nedávalo smysl po tom všem, co víme, namítl extramozek.

Cizinci využívají účinku skenování na lidské mozky ve svůj prospěch.

„Vzpamatuj se," řekl Atlan Sassaronovi. „Snaž se ovládnout bolesti!"

Sassaron pohnul rty a zamumlal cosi nesrozumitelného. Postupně se probouzeli další dobrovolníci a trpěli stejnými bolestmi jako on. Do plánovaného přistání chybělo necelých šest minut.

Minor Globe překročil hranici mezi dnem a nocí. Allan se vměstnal se Člunem mezi skály a snažil se mezi nimi krýt. Letěli podzvukovou rychlostí a vzhledem k minimálnímu výdeji energie byli téměř neviditelní. Přibližně uprostřed skalní pevnosti jako by hory rozčísila obrovská pěst a zela před nimi asi půlkilometrová mezera.

Arkonidan nedbal sténání dobrovolníků a věnoval se přístrojům a monitorům. Dole leželo uprostřed vysušeného močálu Swamp City a před ním se rozkládal rozlehlý kosmodrom s betonovou přistávací plochou. Atlan věděl, že je určena pouze pro lehká planetární plavidla.

Nyní se to zde hemžilo cizími platýzovitými loděmi a nad vesmírným přístavem přelétaly vejčité objekty. Křížovaly v určité sestavě, jako by něco hledaly. . .

Jsou jen dvě možnosti, arkonský hrdino, oslovil Atlana se špetkou sarkasmu extramozek. Buď nás objevili, nebo jdou po Tolotových a Guckyho stopách.

Atlan se zaposlouchal do šumění a šeptání ve své mysli. Nijak neztratilo na intenzitě, jen změnilo strukturu. Sténání jedenácti Camelotůanů se proměnilo v nepřetržitě nesrozumitelné mumlání.

„Provést hlasovou analýzu!" zvolal. „O čem mluví, syntrone?"

„... volání... následovat... kruh... pokusné osoby. Víc nelze rozlišit."

Horstvo končilo a Arkonidan stlačil Člun ještě níž. Hnal se k jihu těsně nad vrcholky stromů pralesa. Zatím je ještě nezaznamenal zaměřovači paprsek, nicméně... Na kosmodromu došlo k viditelné změně. Vejčité stroje už se nerozlétávaly hvězdnicovitě do všech stran, nýbrž opisovaly půlkruh na sever a na jih. Současně se zvedlo z plochy několik tuctů platýzovitých lodí a zamířilo k východu.

Atlan hledal, kde by ukryl Člun, když vtom objevil zarostlou dolinu. Klesl a zmizel mezi porostem. Z Minor Globe se současně oddělila nepatrná pozorovací sonda a zaujala postavení mezi přerostlými stromy. Tažné paprsky zachytily rostlinný koberec pokrývající prohlubeň o průměru tři sta metrů a přetáhly jej přes plavidlo. Za několik vteřin zde bylo všechno jako dřív.

Syntron promítl záznamy sondy na hlavní obrazovku. Teď už nebylo pochyb – cizinci cílevědomě hledali Minor Globe.

Nějak zaregistrovali přilet člunu. Bud' ve střehu!

„Připravit k výsadku!“ přikázal Atlan robotům. „Vyneste vybavení z paluby co možná nejdřív! Zřídíme si na severním okraji doliny prozatímní základnu.“

Modulové zmizeli kdesi vzadu. Atlan vypnul silová pole křesel, ale pásy nepovolil. Otevřel Sassaronovu přílbu. Obličej velitele sekce pomocných člunů byl zkrívený a pokrytý tenkou vrstvou potu. Sassaron si ustavičně cosi mumlal a snažil se vyprostit.

„Za chvíli to bude, starouši. Slyšíš mě?“ řekl Arkonidan.

Sassaron se na okamžik zarazil, jako by se rozpomínal na Allanův hlas, ale pak blekotal dál.

„Uvolnit pouta!“ přikázal Atlan syntronu. „Vyvedu je z člunu.“

„Co chceš udělat?“ zeptal se ho počítač přátelsky jako vždy.

Vysvětlil mu to a syntron odpověděl: „Dobrá. Je to jediná možnost jak svést cizince ze stopy.“

Arkonidané se zjevně těžko orientovali. Pracně se vyškrábali z křesel. Atlan je dovedl k výstupní komoře a vydal SERUNŮM příkaz, aby chránily dobrovolníky a zanesly je na východní okraj prohlubně.

„A co ty?“ vyzvídál palubní počítač. „Půjdeš také?“

„Ano. Zůstanu s roboty a počkám, jak dopadne matoucí manévry.“

Platýzovité lodi byly vzdáleny již pouhé čtyři kilometry. Roboti hlásili, že výstroj a výzbroj je na místě. Atlan opustil Minor Globe jako poslední.

Uzavře! přepážku a zablokoval ji.

„Syntrone, řid' se programem Číslo šest pět jedenáct osm osm,“ přikázal počítači.

„Provedu.“

Minor Globe vyčkal, až se Atlan se svými druhy dostane do bezpečí, a pak se vznesl o několik metrů výš a přemístil se stranou pod porost. Sunul se těsně u země k severu a vzdálil se asi dva kilometry od skrýše. Sonda umístěná v korunách stromů na okraji doliny přenášela veškeré dění do SERUNU. Člun náhle vystřelil vzhůru k obloze a letěl nad rovinou. Platýzovitě lodí se vyřítily za ním a okamžitě zahájily palbu. Minor Globe udělal několik úhybných manévřů, ale útočníkům se přece jen podařilo ho obklíčit a ostřelovat jeho ochranný štít. Zanedlouho pomocný člun explodoval v sršivých výbojích energie. Jeho trosky dopadly do džungle a platýzovitě lodí odletěly zpátky směrem ke kosmodromu.

Atlan se začal starat o své spolubojovníky. Přestože si členové posádky Minor Globe začali zvykat na skenovací zařízení, stále ještě nebyli akceschopní. Nositel buněčného aktivátoru z nich nevytáhl nic jiného než intenzivní přání zařadit se mezi zkušební osoby. Vydal pokyny pikosynům a zahleděl se za kolonou SERUNU směřujících se svým nákladem k východu. Tento směr ale Arkonidan um nebyl po chuti. Začali se zpěčovat, ale bezúspěšně. Byli uvězněni v klecích, které jako by se osamostatnily.

Atlan dal robotům znamení a řekl: „Oddělíme se od vás a vydáme se jeden dva kilometry na sever. Potom se obrátíme vaším směrem a setkáme se asi za dvě hodiny. Tak bychom měli zamést stopy a zmást případné pronásledovatele.“

Zdálo se, že cizinci disponují na Lafayette nepropustným strážním systémem a nespokojí se sestřelením Minor Globe. Jejich důsledný postup jen posiloval Allanovy nejhorší obavy. Na planetě se dělo něco, co by mohlo ohrozit celou Galaxii.

Rozhodl se tedy, že navštíví Swamp City, jakmile najdou alespoň trochu bezpečnou skrýš. Než se Arkonidané vrátí transmitterem na palubu RICA, musejí vypátrat, jaké jsou plány vetřelců.

Náhle modulové spustili poplach. Vibrace na povrchu značily, že se od severu blíží nějaká značně těžká bytost nebo vozidlo. Hustá vegetace znemožňovala infračervenou lokalizaci.

Arkonidan přikázal robotům, aby se rozptýlili, a sám se ukryl ve větvích jednoho pralesního velikána. Brzy spatřil v ostrém ranním světle siluetu tvora, který se prodíral džunglí a co chvíli se zastavil a naslouchal.

Uplynulo několik minut a pak přešel mýtinu.

Allanova domněnka se potvrdila. Byl to Icho Tolot. Halut'an a mysob se tedy zdržovali poblíž města. Obr pozoroval explozi Minor Globe a přišel se podívat. Arkonidan slezl ze stromu a vyšel mu v ústřety.

„Tolote, nemusíš se schovávat, viděl jsem tě!“ vykřikl vnějším reproduktorem SERUNU. „Jdi přímo sto metrů a narazíš na nás!“

Kolos se vynořil ani ne za dvě minuty z houští a zvolal: „Atlane, ani nevíš

jak mě těší, že tě vidím!" Vtom si všiml přicházejících robotů a vyhrkl: „Jsi sám?"

„Ne, mí podřízení pochodují jiným směrem. Ale jsem v pořádku. A jak se zdá, ty také."

„Skenování zřejmě nic nezmuže, když má někdo druhé vědomí," zahřímal Halut'an. „O to víc ale souží ostatní. Gucky je na tom bídne. Pojd'te se mnou na sever, tady nemůžeme zůstat."

„Nemůžeme se tolik vzdálit od základny. Máme s sebou mimo jiné transmitter, naše poslední spojení s RICEM."

„To je jiná. Počkejte tu na mě. Dojdu pro ostatní."

„Kdo je s tebou ještě kromě Guckyho?"

„Joseph Broussard junior a mladík jménem Pepe. Starají se o Guckyho a dohlížíjí na zajatce."

„Tys zajal jednoho vetřelce?"

„Gazkara. Potom ti všechno povím," řekl rychle Tolot a vzápětí zmizel v křovinách.

4.

Atlan poklekl vedle Guckyho a vyšetřil ho. Maličký mysob byl v bezvědomí, a to bylo dobře. V bdělém stavu by nejspíš stěží vydržel pekelná muka. Dýchal pravidelně a pulz měl normální, a to Arkonidana uklidnilo.

Zvedl se a přelétl pohledem oba obyvatele Lafayette. „Josephe, těší mě, že tě vidím!" zahlaholil.

„Zdravím tě, Atlane! Tohle je můj přítel Pepe."

Atlan podal mladíkovi ruku, ale ten se odtáhl. „Nechci, abys do mě viděl," zašeptal.

„To je v pořádku," uklidnil ho Joseph Broussard jr. „Jen si tě trochu pronikavě prohlížel." Šťouchl vlídně do Pepeho a dodal: „Neměj mu to za zlé, Atlane. On to tak nemyslí."

„V pořádku." Arkonidan se obrátil k Tolotovi a zahleděl se upřeně na zajatce. Jeho podezření se nepotvrdilo. Cizinec vypadal jako brouk, nebyl to Viperid.

„Jmenuje se Gemba a je to Gazkar," vysvětlil mu Halut'an a postavil brouka na zem. „Patřil k ozbrojené posádce jedné z těch šestisetmetrových ježatek a prohlašuje o sobě, že je válečník. Na Lafayette se zdržují celkem tři národy."

Poté obr Atlanovi v rychlosti vylíčil, co se doposud dozvěděl. Arkonidan identifikoval Neezy jako bytosti, kterým na Camelotu říkali Viperidé. Oči mu plály zlostí, když Halut'an domluvil.

„Takže drží obyvatele Lafayette v zajetí. Tím padají všechny pochyby ohledně zákeřných úmyslů vetřelců. Ať už se v případě vivoku jedná o

cokoli, určitě jej nepoužijí pro dobro kolonistů. Jsme jen čtyři. Chybí nám Gucky a jeho schopnosti. Mnoho nezmůžeme."

Roboti oznámili, že pět stovek gazkarských válečníků v doprovodu víc než sta vejčitých neezských lodí pročesává krajinu a že se přiblížili k jejich stanovišti na pouhý kilometr. Postupují prý jen velmi pomalu a zřejmě prohlížíjí podrobně kdejaký keř a strom.

„Trvám na svém rozhodnutí," řekl Atlan a pohlédl ustaraně na myšoba.

Neušlo mu, jak Tolot jemně ťukl bezvědomému Guckymu

roztaženými prsty do zátylku. „Vrátíme se zpátky do doliny, zaktivujeme transmitter a zmizíme z Lafayette,"

„Promiň, Allane, ale to není možné. Já nemůžu pryč. Mám tu spoustu práce. Vytočím Gazkary, Neezy a Alazary, jak to ještě v životě neviděli. Nemůžeš ode mě žádat, abych teď..."

Má pravdu, princí Křišťálového Impéria. Jeho nutkání stále ještě neodeznělo. Určitě má co dělat, aby se ovládl. Možná se už ale neudrží. "

Atlan micky přikývl. Odvolal dobrovolníky zpátky do doliny a postavil se do Čela robotů.

Tolot se k němu připojil a zahřímal. „Jsi opravdový přítel, Arkonidane.

Děkuji ti. Mám plán, jak bychom mohli cizince ukolébat, aby si mysleli, že jsou v bezpečí."

Dorazili do prolákliny téměř současně s komandem vedeným Sassaronem a ukryli se v housti. Roboti vyňali ze skrýše vybavení a jednu část dopravili na jih a druhou na východ. Nato začali sestavovat transmitter.

Sonda visela stále ještě vysoko ve vrcholcích stromů a monitorovala okolní terén. Gazkarové a Neezové od nich byli vzdáleni stále víc než devět set metrů.

Atlan zapnul transmitter. Protože nemohli nahlásit spojení vysílačkou, pracoval přijímač na palubě RICA v nepřetržitém provozu.

„Nejdřív Gucky!" přikázal Arkonidan robotům.

Medomodula uložil maličkého myšoba do vyzařovače a odmaterializoval

ho. O transport arkonských dobrovolníků se postaraly SERUNY. Jeden po druhém se vznesly nad transmitter a nechaly se vyzářit na palubu lodi.

Atlan sdělil pikosynům vzkazy pro Gerine, Velita Karemuse a ostatní členy posádky modulu GILGAMEŠE.

Ve vzdálenosti deseti světelných vteřin od Lafayette se přichystali na patřičné přijetí prvního cizince.

Icho Tolot postrčil spoutaného Gazkara do vyzařovače a vyslal za ním vonnou kuličku, která válečníka „oživila".

„A teď vy," řekl Atlan Josephu Broussardovi jr. a Pepemu.

Oba zavrtěli odmítavě hlavami.

„My nechceme pryč. Tohle je náš domov. Nenecháme se jen tak vyhnat. A

nenecháme vás na holičkách. Nikdo se se nevyzná ve Swamp City lépe než my."

Atlan se mlčky radil s Halut'anem. Tolot se ani nehnul, ale oči mu žhnuly o něco jasněji než jindy. Po chvíli signalizoval, že souhlasí.

„Pokud nebudete podnikat nic na vlastní pěst, nemáme námitky a rádi přijmeme vaši pomoc," řekl Atlan.

Pepe začal skákat samou radostí do vzduchu, až ho musel Joseph chytit za rukáv a uklidnit.

Roboti transmitter opět rozložili a poschovávali jednotlivé součástky na různých místech, Zakopali je do několikametrové hloubky, aby se nedaly tak snadno lokalizovat. Jejich polohu uložili do Allanova pikosynu a do Tolotovy nezávislé paměti.

Poté uložili vybavení do pěti skrýší. Vždy dva modulové zřídili podle Tolotova plánu v každém úkrytu obranné postavení tak, aby vyvolávali dojem, že jde o poslední ohniska odporu posádky ze zničené lodi.

Atlan se obrátil ke svým druhům a prohlásil: „A teď si najdeme vhodnou skrýš my."

„Tu už máme." namítl Tolot. „Dokonce několik. To budou naše základny, odkud budeme podnikat akce. S dovolením." Popadl Josepha a Pepeho a dal si je do podpaží a Atlana si posadil na pravé rameno. Poté se rozběhl, jako kdyby se za ním hnali všichni d'asové z Galaxie.

Skála se tyčila z džungle v půli cesty od úkrytu z minulé noci, ale příliš mnoho z ní vidět nebylo, neboť ji zakrývala bujná vegetace.

Galaktikové měli zpoza tlustých šlahounů dokonalý výhled na celou rovinu. Vpravo na obzoru bylo vidět Swamp City. Nad jižním, severním a východním okrajem města se vznášely ve vzduchu sta, ne-li tisíce vejčitých lodí, které udávaly polohu stanovišť pozemním pátracím oddílům. Buď dohlížely na Gazkary, nebo zajišťovaly součinnost celé akce. Nebo také obojí.

Vzápětí nalétlo první vajíčko nad dolinu a vystřelilo oslnivý energetický paprsek mezi

stromy. Následovala nepatrná exploze. Zřejmě objevili sondu a zničili ji. Informace v ní uložené je asi nezajímaly.

K prvnímu úkrytu to trvalo pozemním pátračům téměř půl hodiny standardního Času. Protože postupovali v rojnici dlouhé několik kilometrů, byli čtyři skrytí pozorovatelé vystaveni těžké zkoušce chladné rozvahy. Modulové zahájili z vlastní iniciativy palbu a prozradili tak dvě z pěti stanovišť. Gazkarové a Neezové se okamžitě přemístili, znovu se rozvinuli a zamířili k vymezené oblasti. Gazkarové byli rychlí běžci a dokázali v krátkém čase překonat i několikakilometrové vzdálenosti.

Cizinci zjevně nepočítali s tak tuhým odporem a bojová síla modulů je

zaskočila. Některá vajíčka pukla, když byla zasažena termoraketou, a rozplynula se v oblaku žhavých plynů. Neezové se stáhli a přenechali další boj Gazkarům. Stále znovu se ale museli přibližovat až k frontové linii, aby nad terénem rozptýlili vonnou látku, podle které se orientovali válečníci. Přišli tak o další stroje.

Allana hryzlo svědomí stejně málo jako Tolota. Tváří v tvář bezohlednosti, s jakou vetřelci postupovali na víc než čtyřiceti planetách, to bylo pochopitelné. Bylo by pošetilé podléhat iluzím. Ohrožení bylo závažné a nepomáhaly zde smlouvy ani vyjednávání. Zde platila jen a jen síla zbraní. První postavení padlo pod mohutným nápořem Gazkarů a Neezů, Oba modulové se obětovali a zničili sebe i vybavení, jež bránili. Exploze zabila také nemálo útočníků, ale nezastavila jejich další postup. Boj trval až do Časného odpoledne. Když Collore překročilo zenit, vzal za své v palbě oblátek poslední bojový robot a krátce po něm i medomodula.

Gazkarové se shlukli a začali prohlížet neznámou výzbroj. Roboti ale použili ještě časovanou nálož. Kryty vyletěly do povětří, právě když se Gazkarové chystali naložit první díly. Nad džunglí se objevilo pět mraků a zakrátko se všechny rozplynuly ve vzduchu.

Taktika Icha Tolota byla úspěšná. Válečníci podrobili zbylé kusy roztaveného kovu letmé prohlídce, a pak se vrátili do města. As nimi z oblohy zmizely také vejčitá lodi Neezů.

„Cesta do Swamp City je volná," řekl Atlan. Pohlédl na Josepha Broussarda jr. a Pepeho. Oba kolonisté jen zářili, zdálo se, že příliš nevnímali urputnou bitvu v džungli.

„Vyrážíme hned teď?" zeptal se Pepe.

„Ne, ještě chvíli počkáme. Zatím o nás nikdo neví a neměli bychom se připravit o moment překvapení. Co myslíš, Icho?"

Haluťan stál na okraji skály a opíral se o ni. „Počkejte tu na mě," zamumlal náhle. Vzápětí přepadl dopředu a řítit se dolů.

Joseph a Pepe zděšeně vykřikli a chtěli ho zadržet, ale Atlan je včas zachytil a řekl varovně: „Žádné hlouposti! Uděláme, co nám řekl."

5.

Infogalerie v medocentru RICA ožila a objevilo se několik tuctů hologramů.

„Pozor, Velito Karemus okamžitě do hlavního sálu!" oznamoval palubní rozhlas. „Týmy jsou připraveny! Velito Karemus ihned do hlavního sálu, prosím!"

Zakrátko se vrchní lékař přiřítit. Měl na sobě lehkou noční kombinézu, přes kterou si narychlo přehodil antiseptický plášť.

Vedle něj se objevil jako duch rozčileně ševelící miskovitý servo se Čtyřmi krátkými a dvěma dlouhými chapadly. Omyl Karemovi obličej a ruce,

vyčistil nos a postříkal ho dezinfekčním roztokem. Teprve potom mu naznačil, že může dál.

„Je zde Velito Karemus a přebírá dohled," oznámil kontrolní syntron. Arkonidan pracně dosáhl takového stupně koncentrace, aby byl schopen zpracovávat vjemy z hologramů. V jedné z technické sekci se z transmiteru zjevilo postupně jedenáct SERUNŮ se svým nákladem, „Cože tak brzy?" podivil se Šéflékař. Od chvíle, kdy se MINOR GLOBE oddělila od mateřské lodi, uplynulo tři a půl hodiny.

SERUNY sjely rychle vyhrazenou antigravitační Šachtou dolů do medostanice. Tam se jich ujali roboti. Karemus pohlédl na postavu, která dorazila na příjem ještě před Sassaronovou jednotkou. Vznášela se v antigravitačním poli kolem něj do hlavního sálu. Rozběhl se za ní. Gucky! blesklo mu hlavou. Bývalý módní lékař z Arkonu I už mnohokrát slyšel o myšobových mimořádných schopnostech a žertících, a také ho už několikrát zažil v akci. Nyní před ním ležel chlupatý uzlíček s povislými oušky, navlečený v rozedrané kombinéze a Karemus náhle nevěděl, jestli ještě žije, nebo je mrtvý. Rychle si k sobě přitáhl analyzátor.

Srdeční činnost a krevní oběh pod zátěží, ale stabilizované. Dech nepravidelný, s klesající tendencí. Nasadit umělé dýchání!

Nebylo nic snazšího. A přece měl Šéflékař strach. Co když je Gucky v nebezpečí a uděláme něco špatně...?

Medoroboti už zareagovali a rozmístili se kolem vznášející se podušky. Jeden z nich rozevřel svými lamelovitými rukama kombinézu a opatrněji myšobovi sejmul.

Velito Karemus si nasadil obličejovou masku a nastavil nejbližšímu servovi ruce. Ten mu navlékl rukavice sahající až k loktům.

„Připravit holicí náčiní!"

„Připraveno!"

Půjde o každou vteřinu, pokud budou muset rozříznout průdušnici.

Karemus proklepával myšobův hrudník a poslouchal ozvy. Vzápětí si vynadal do bláznů, když si uvědomil, že lilové stejně jako Pozemšťané nemají žádné hrudní desky. Začal prohmatávat nebožákovi důkladně břicho a současně dával pozor, aby stroje připravující případnou infuzi chlupatého tvorečka nezranily.

Konečně našel Arkonidan to správné místo pod hrudní kostí a začal je rytmicky stlačovat. „Dejte mu studený obklad na zátylek!" křikl.

Pro jistotu nenasadil zatím žádný lék. U bytosti s tak vyvinutými schopnostmi se muselo počítat s nejhorsími vedlejšími účinky.

„Dýchání se stabilizuje, Velito."

Arkonský lékař se uvolnil. Tentokrát se to ani nesnažil zakrýt. O Sassarona a deset dobrovolníků se starat nemusel. Bylo mu jasné, že ti se po nějaké

době sami probudí a maximálně jim bude hučet v hlavě. Ale Gucky... V duchu už viděl Atlana, jak vstupuje dovnitř a křičí: „Máš Guckyho na svědomí! Jsi propuštěn! Neschopní packalové nemají co dělat na palubě RIGA. Zmiz a už mi nechod' na oči!"

Vydechl si úlevou a šlo to opravdu od srdce. Guckyho zjevně už nic nezatěžovalo. Účinky skenování dozněly necelých šest minut poté, co opustil transmitter.

Krevní oběh a dýchání normální, hlásil analyzátor. Nejde o bezvědomí způsobené medikamenty.

Velito Karemus si opět vydechl. Alespoň něco. Začal myšobovi vyšetřovat hlavu. Pod prsty nic necítil, ale pomocí elektrické sondy objevil na kůži půltuctu nepatrných otoků. Jako by pacientovi kdosi tlačil na hlavu tupým předmětem a přivodil mu tak bezvědomí. . . „Dobrá práce," zamumlal uznale. „Alespoň ho to ušetřilo bolestí."

Tuhle účinnou akupresuru mohl vykonat pouze Halut'an, Karemus však nechával posouzení Tolotova zákroku na jiných, jeho úkol skončí v okamžiku, kdy pacient opustí sál zdráv a na vlastních nohou.

Šéflékař pohlédl na Guckyho a trhl sebou. Myšob, jak mu s oblibou říkali Pozemšťané, měl otevřené oči a vyčítavě si ho měřil.

„Co to tu děláš?" zapištěl lit a zvedl se. Vzápětí ale vyjekl bolestí a opět se zhroutil.

„Postarám se, aby tě brzy už nic nebolelo."

„No aspoň něco," zaševelil Gucky.

Zničehonic usnul a z úst se mu linulo tiché chrápání .,

Velito Karemus šeptem odvolal všechna krizová opatření a nad antigravitačním polem nechal pouze jednoho .robota, který měl dohlížet na spícího Guckyho a spustit poplach, kdyby se pacientův stav zhoršil.

To už ale z medicínského hlediska naštěstí nebylo příliš pravděpodobné. Na druhé straně to je ale mutant.

Karemus si sundal masku a svlékl rukavice. „Půjdu se podívat na Sassarona a jeho podřízené," prohlásil. Dávno se vzdal i pomyšlení na nerušený spánek.

Šéf sekce pomocných členů si rval vlasy. A nepřestal s tím, ani když dorazil se svými průvodci na můstek a stanul tváří v tvář Gerine.

„Bez vzpomínek nestojí našinec za nic," komentoval výlet své jedenáctičlenné posádky

na Lafayette. „Pořád ještě sedím v MINOR GLOBE a čekám, až konečně začne působit skenovací záření. Kromě vjemů silných bolestí mi neutkvělo v paměti vůbec nic. Nevím ani, co se dělo, když jsme přistáli na planetě. Mám v hlavě pár letmých dojmů, ale nedovedu je k ničemu přiřadit. Můžou pocházet' z dřívějšího života, nebo také patřit jiné osobě."

Allanova zástupkyně Gerine ukázala na holoprojekci a řekla: „Podívejte se na to! Allanův SERUN všechno zaznamenal až úzkostlivě přesně.“

Společně se zahloubali do záznamů a prožívali do posledních podrobností to, co se stalo. Cítili opět vlastní muka a dozvěděli se, že Atlan je imunní vůči nátlaku cizího záření. Události na Lafayette sledovali více méně pobaveně. Nikdo z nich si nevzpomínal, že by je kdy Atlan poslal na procházku, aby zmátli postupující oddíly vetřelců, Dva dobrovolníci měli nejasné tušení, že počkali jakési obrovité monstrum, klére je hodilo do ohnivého jícnu. Z příšery se vyklubal Icho Tolot a ohnivý jícen nebyl patrně nic jiného než trans미터ové pole, kterým se dostali zpátky na RICO. Na setkání s bezvědomým huňáčkem si pamatoval pouze jediný z Arkonidanů.

„Atlan a Haluťan zůstali teď už jako jediní na Lafayette,“ prohlásila Gerine, když skončil záznam a hologram zmizel. „Jsou s nimi ti dva kolonisté. Všechno, co Icho Tolot vypátral sám nebo s pomocí Josepha Broussarda juniora a Pepeho, bylo uloženo do paměti vašich pikosynů. Sjeli jsme si ten materiál a vyvodili z něj první závěry. Dopl...”

Arkonská mužatka se zarazila, otočila hlavu a bezvýrazný obličej jako by se jí náhle rozjasnil. „Tady jsi, konečně,“ řekla. „Myslela jsem si, že se dostavíš dřív.“

Gucky seděl se zkříženými běhy na terminálu a cupoval zelené vlasy jedné radistce. „Doufám, že se na mě nezlobíš?“ zapištl a jeho otázka mohla platit radistce stejně jako zástupkyni velitele modulu GILGAMEŠE. Náhle se mu zablýskl ve světle stropního a nástěnného osvětlení ostrý hlodák a zavřískl: „Ne, nenamáhej se, Gerine! To nepřijímám!“

„To není fér, ty mi čteš myšlenky!“ rozčilila se Arkonidanka.

Gucky se snesl majestátně z terminálu a zůstal viset ve vzduchu těsně před ní. „To není pravda,“ zavrčel. „Jen jsem si správně vysvětlil tvé držení těla a tvou mimiku. Ostatně nemám mnoho času. Stále slyším to volání, které mě vyzývá, abych se co nejdřív zařadil mezi pokusné osoby. Neboj se, už to není nutkavé. Spánek mi udělal dobře. Jen jsem chtěl říct, že ve mne ještě nevybledl úplně dojem z té sugesce.“

„Za to může tvoje nadání. Obtěžuje re to?“

„Ne, vůbec ne,“ odsekl myšob a okamžitě změnil téma. „Celý záznam si prohlédnu později, jestli proti tomu nic nemáš. Jsou důležitější věci.“

Kolonisté na Lafayette trpí a vetřelci s nimi chtějí provést neznámo co. Ví snad Icho Tolot, oč jde?“

„Ne. Nikdo to zatím neví,“ odpověděl vedoucí vědeckého týmu na lodi.

„Ale zjistíme to. K Čemu máme toho zajatce?“

„Zajatce?“ vyhrkl užasle Gucky a postavil se na nohy. „Proč mi to nikdo neřekl?“

„Protože je za ochrannou clonou. Je to válečník z národa Gazkarů a jmenuje se Gemba.“

Gucky napřáhl ke Gerine drobnou ručku a Arkonidanka ji opatrně uchopila.

„Díky,“ řekl myšob. „Je to pro mě velká čest.“

Arkonidané na sebe zděšeně pohlédli. Nevěděli vůbec, o Čem chlupatý skřek mluví.

„Vysvětlil bys nám, prosím, co. . .?“ spustil Sassaron.

„Gerine mi právě dovolila vyslechnout Gázkara,“ odtušil myšob a vzápětí se vytratil.

Obrovitý skarabeus! napadlo Guckyho, když vstoupil dovnitř a zavřel za sebou přepážku. Pracně potlačil nutkání vznést se z podlahy a obletět izolační bublinu. Úkosem pohlédl na oba bojové roboty.

Tvor byl vysoký metr padesát pět a značně převyšoval myšoba. Jeho jméno znělo GemBaAmKorVechTol. Bylo to vlastně kódové označení jeho původu, postavení a celé řady dalších dat. Některé části tohoto označení již byly známy. Am znamenalo planetu

Amkrir, Věch národ Vecharů a To l galaxii Tolkandir.

Gucky si zjistil tato data odeslaná Atlanem a Tolotem již na cestě k hale.

Roboti pak vytvořili strukturální Škvíru a myšob jí prošel. Založil si ruce na prsou a zablýskal hlodákem. „Zdravím tě, Gembo!“ pozdravil zajatce. „Já jsem Gucky! Možná už jsme se někde potkali, co?“

Syntron ostrahy přeložil jeho slova, ale Gázkar nereagoval, stále předstíral, že je mrtvý. Všechny jeho tělesné funkce pracovaly na minimum.

„Pokud jsem dobře rozuměl našeptávání syntronu, je tu někde po ruce plyn, kterým se opět probudíš k životu. Kde je? Aha, tamhle.“

Koule se pohnula a jakoby vedena přízračnou rukou prošla strukturální škvírou. Zůstala viset ve vzduchu před Guckym. Ten otevřel ventil a vypustil z nádrže malou dávku vonné látky.

Účinek byl ohromující. Gazkar vyskočil a hbitě začal zjišťovat rozměry svého vězení, aniž se však dotkl clony.

„Jak nezdvořilé obracet se k hostiteli zády,“ zapištěl rozhořčeně myšob.

„Stojím za tebou a jsem oproti tobě hodně maličký. Tím se ale nedej zmást.“

Insektoidovy myšlenky prozrazovaly jeho bezradnost a zmatek. Gemba se zničehonic otočil s takovou mrštností, jakou by do něj Gucky nikdy neřekl. Narudlé fasetové oči mu hrály všemi barvami duhy a spodním párem paží cvakal jako kleštěmi. Jako kdyby se chtěl zmocnit svého protějšku.

„Jsi svazek (stádo)?“ zeptal se.

„Jak to mám vědět? upřesni, co je svazek?“ odpověděl otázkou myšob.

„Svazek je svazek.“

„Svazek jsou obyvatelé Lafayette?“

„Ano. Vynikající rezonanční základ. Mnohem lepší než Vecharové, kteří se stali kdysi mými kmotry."

„Jsi jedináček?"

„Jsem válečník Gemba."

„Tedy jeden z mnoha Gazkarů. Narodili jste se všichni na Amkrirru?" Gemba zareagoval nejistě. Cupitá! sem tam a jeho myšlenky byly samý otazník. Neznal odpověď.

„Kromě Gazkarů jsou na Lafayette další bytosti," dotíral Gucky dál.

„Neezové a Alazarové. Jaký mají úkol?"

„Nevis nic o univerzu."

„Přesně tak, Gembo. Ty víš víc. A já prahnu po vědění."

Vonná látka neškodná pro lidi i pro myšoba uvedla Gazkara do euforického stavu a začal ze sebe chrlit vodopád slov. Přitom neustále, hledá! na opasku věci, které tam zjevně chyběly. Roboti zajatce „odzbrojili", hned když dorazil na palubu RICA.

Válečník zaplaví! myšoba informacemi, které znal již z Tolotovy zprávy. Gemba se narodil v Tolkandiru, galaxii vzdálené mnoho světelných let. O přesné vzdálenosti měl stejně mlhavou představu jako o Vecharech, kteří žili v jeho rodném světě. Pamatoval si až to, že se nacházel na Mléčné dráze a letěl na svou první akci.

„Mám za úkol bojovat proti nepříteli a chránit svazek. Neezové zkoumají rezonanci a Alazarové mají na starosti techniku."

„To není všechno," namítl Gucky. „Jsou tam ještě Eloundarové. Co o nich víš?"

„Eloundarové přinášejí cennou látku Vivoc. " Alazarové připravili svazek na Lafayette pro Ebokazzu. Nachýlil se čas."

„Všechna čest tvému chápání Času, Gembo. Lidi na planetě tedy cosi čeká. Je to tak, že se mají stát kmotry jako Vecharové?"

„Ano, ano. Dostanou dárek. Přinesou jim ho svatí Eloundarové. Přijmou jej všichni ti, kteří patří do svazku."

„Ptali jste se jich, zda s tím souhlasí?"

Gazkar zareagoval podrážděně, jeho mysl zjevně nebyla schopna zpracovat tuto otázku. „Tvá slova jsou nejasná," řekl. „Každý z nich se těší a nemůže se dočkat. Být součástí svazku je nejvyšší štěstí!"

„Na Lafayette ses pokoušel bránit se akcím svazku, vzpomínáš si? Chtěl jsi uprchnout, když tě Joseph a Pepe zajali."

„Jejich chování se odlišovalo od toho, na jaké jsem zvyklý od jiných členů svazku. Určitě již mezitím našli správnou cestu."

„O tom jsem přesvědčen. Co víš ještě o Eloundarech?"

„Jsou svatí, strážci Vivoku."

„Máš úžasné vědomosti, Gembo."

„Vím tolik, co každý válečník. Doprovod' mé na Lafayette. Alazarové vyzkouší, zda se hodíš do svazku.“

„O tom si promluvíme někdy jindy.“ Gucky si držel pomocí telekineze Gazkara od těla a pozpátku vycouval z clony. Ihned si pospíšil do haly a odtamtud se teleportoval do centrály, přesně do Sassaronovy náruče. Arkonidan ho leknutím upustil a Gucky se vznesl ke konzole s monitory a usedl na ni.

„Tak co tomu říkáte?“ zapištěl hrdě.

„Skvělá práce, prcku,“ pochválila ho Gerine. „Víme zase o něco víc. Kolonisté jsou v maximálním nebezpečí.“

6.

Rudá příšera vyrazila z podrostu a vyvracela stromy, jako kdyby to byla stébla trávy. Neustále při tom řvala jako celé stádo předpotopních obrů. Hlídku, která přelétala těsně nad pralesem, vůbec nezajímala. Neezové dobře věděli, že lafayettskou džungli obývají všemožné druhy divoké zvěře, které takto a podobně řvou a rámusí. Mnohé z nich žily na stromech, jiné zase uprostřed nebezpečných močálů. Také ve výše položených lesích žili divočí, nezkratní tvorové, kteří se vrhali na všechno, co se hýbalo. Icho Tolot se náhle zastavil a schoval se pod skalním převisem. Jedno z létajících vajíček kleslo pod třisetmetrovou minimální výšku. Haluťan strnul a vyčkal, až stroj přeletí.

Byl už příliš blízko města a odevšad se mohly každým okamžikem vynořit hlídky vetřelců a zaskočit ho. Bojový oblek by jej mohl prozradit, kdyby se dostal do dosahu nějaké kamery.

Tolot si jej svlékl, sbalil a společně s paprskometem uložil do skuliny ve skále a zakryl kamenem. Zbavil se všeho, co by mohlo naznačit, že je inteligentní bytost. Cítil se svobodnější.

„Jen pojďte!“ zahřimal. „Tady stojí dobyvatel mnoha světů! Kdo se chce se mnou měřit?“

Svaly na těle měl napjaté k prasknutí a nahromaděná energie jako by se chtěla explozivně vybit. Tolotovo tělo se proměnilo v pevnost z terkonitové ocele. Vyřítel se ke skalnímu masívu, jako by to byl protivník, kterého je třeba vyhnat z tohoto světa. Jeho čtyři ocelově tvrdé paže se míhaly vzduchem a rozbíjely skálu kus po kuse. Úlomky kamenů odlétávaly do všech stran. Haluťan řval slastí, a to ho podněcovalo ještě víc.

Uplynula půlhodina, a nic nepřipomínalo, že zde stála kamenná bašta vysoká deset a široká dvacet metru.

Icho Tolot nechal změkhnout ocelové opláštění povrchu svého těla a hnal se dál džunglí skoky dlouhými třicet metrů. Menší zvířata se hbitě uklízela do bezpečí. Ale ani ta větší se mu neodvážila postavit do cesty.

Haluťan vyzývavě řval a bylo to slyšet určité na kilometry daleko.

Zmobilizoval v sobě všechny zvířecí instinkty, dřímající v příslušnících jeho národa. Jejich puzení byl dávný relikv. Když totiž Haluťané před více než padesáti tisíci let ještě řádili na Mléčné dráze coby Bestie, bránili se jim Lemurové pomocí takzvaného psychogenního generátoru. To způsobilo, že se z Bestií vyvinuli mírumilovní Haluťané. Ti se stáhli z nejrůznějších světů zpátky na Halut a věnovali se svým zálibám a zdokonalování vědy a techniky.

Z minulosti jim zůstalo jen „nutkání“. To postiženého Haluťana pudilo k tomu, aby si vybil nahromaděnou energii. Vrhá se do bojových akcí nebo bezvýchodných situací, které vyžadovaly všechnu jeho sílu.

Smůla byla, že na Lafayette k tomu chyběly předpoklady. Džungle ani její obyvatelé nepředstavovali pro nositele buněčného aktivátoru žádnou výzvu. A ani příslušníky tří národů, kteří napadli planetu, nepovažoval Icho Tolot za vážné protivníky.

Haluťan se náhle zastavil uprostřed zuřivého běhu a začal se rvát se stěnou stromů a popínavých rostlin. Jeden druh vystřeloval jedovaté trny, ty se však odrážely bez účinku od povrchu jeho těla. Tolot se těmto rostlinám odvděčoval tak, že je sesekával pažemi jako kosou. Rozpoutal skutečný orkán a přestal, teprve když mu již nic nezakrývalo výhled.

Současně se však udalo ještě něco jiného. Zvyšovala se síla běžného mozku, který řídil

instinkty. Za normálních okolností to nebylo nic nebezpečného. Běžný mozek se ujímal velení při každém výbuchu nutkání a to vyrovnával plánovací mozek. Byl to tedy zcela přirozený proces. V tomto případě to však znamenalo, že se prudce zvýšily účinky skenovacího záření na Tolotovo vědomí.

Haluťan zasténal a klesl k zemi. V lebce mu bušilo a pocítil silné bolesti. Z úst mu vycházely nesrozumitelné zvuky a lezl po všech šesti zpátky ve své stopě. „Do města,“ chrčel, „zařadit se...”

Vrátil se kousek průsekem, který udělal v džungli, a nutkání v jeho běžném mozku ochablo a znovu se dostal ke slovu plánovací mozek, který potlačoval vliv nebezpečného záření. Tolot vstal a pár minut bojoval se ztrátou orientace. Opět se rozpomněl na události z poslední hodiny. Klesl uprostřed džungle a začal přežvykovat listy, které měl na dosah úst.

Skenování doposud nepůsobilo na jeho nutkání. V této chvíli však se nacházel teprve v první fázi vybíjení energie. Okamžitě si uvědomil, jaké nebezpečí mu hrozí. Pokud nad sebou ztratí kontrolu, stihne jej osud kolonistů. Možná jen s tím rozdílem, že vetřelci nebudou vědět co s ním, protože jako příslušník svazku bude k ničemu.

Když Haluťan ucítil intenzivní zápach čpavku, prudce vstal a vyrazil k houštím. Oblklily ho tři tucty dravých ještěřů s tlustou mechově zelenou kůží

a zuby ostrými jako břitva a chystaly se ho roztrhat na cucky. Tolotovy oči nebezpečně vzplály, zpevnil povrch těla na sedmdesát procent a zařval tak, že dvoumetroým pralesním dravcům nejspíš popraskaly ušní bubínky. Někteří z nich také ustoupili. Ale ostatní se nahrbili a skočili po něm.

Jako kdyby však narazili do skály. Ozvalo se praštění lámaných obratlů a údů. Tolot některé z útočících dravců popadl a zabránil jim tak, aby se těžce zranili. Odhodil je od sebe a znovu zařval. Ještěři, kteří přečkali útok bez úhony, se vrhli na raněné druhy a začali je trhat zaživa.

Icho Tolot se přes ně přenesl patnáctimetroým skokem a znovu uvolnil své mohutné tělesné síly. Jeho čtyři paže zaviřily vzduchem a vyhrabaly v zemi hrob hluboký asi tři metry. Znovu jej rozbolela hlava. Vnímál tiché monotónní poselství, které znamenalo asi tolik: „Zařaď se mezi pokusné osoby a čeká tě blaženost.“

Přestože napůl šile! bolestí, rozhostil se v něm poprvé pocit Štěstí.

Město bylo vybudováno na vysušeném močálu. Jeho původním centrem byly krabicovité až pětioschodové domy, postavené z prefabrikátů. Kolem nich se v nepravidelných řadách shlukly dřevěné sruby. Neexistoval žádný plán zástavby, každý si vybudoval svůj domov, kde ho napadlo.

Tucet honosných budov svědčil o tom, že na Lafayette se nacházejí i finančně silné firmy. Tyto paláce byly stavěny spíš do šířky než do výšky. Zelené plochy mezi domy působily neudržovaným dojmem. Zahrady byly zarostlé bujným plevellem, neboť žádný kolonista nebyl schopen se o ně starat.

Jediným klenotem a trvalou pýchou hlavního města byla zoologická zahrada, jak se Atlan dozvěděl od Halut'ana, v níž volně žila lafayettská zvířena. Pro návštěvníky z vesmíru to byla pravá atrakce.

Ted' však zvířata utekla z valné Části zpátky do džungle. Zůstalo jen několik druhů. Vetřelci jejich přítomnost ve většině případů ignorovali. Občas nějaké zvíře zabili, když se jim připletlo do cesty.

„Hotovo, Atlane!“

Joseph Broussard jr. vstal. Pepe nakreslil ještě několik smyček, které podle jeho názoru představovaly odvodňovací příkopy, a pak vrátil tužku a fólii Arkonidanovi. Ten si prohlédl plán města, který oba kolonisté tvořili několik hodin, a Joseph mu ukázal prstem, kde leží centrum.

„Podívej se sem! Tadyhle jsme označili všechny velké budovy. Vidíš ten obdélník s dvěma křížky? V tomto domě jsem viděl lidi. Chovali se podivně. Až jsem z nich dostal strach.“

Atlan znal nejdůležitější podrobnosti už od Tolota. „Kolik jsi viděl Alazarů, Josephe?“ zeptal se starce.

„Jednoho jediného. Ještě ne pořádně. Mrzí mě to, ale musel jsem se schovat

před Gazkary."

Arkonidan vyhlédl zpoza Šlahounů na město a pohledem našel věž poblíž kosmodromu. „Můžeš ještě přikreslit věž, abychom se lépe orientovali?" požádal Broussarda juniora.

Joseph mu vzal z ruky fólii a několikrát jí otočil sem tam. „Přístav leží východně od téhle budovy," zamumlal. „Jefferson Street vede na jihovýchod, to je tahle. Kříží Pláce de la Concorde v tomhle místě. Pak tedy stojí věž tady!"

„Chyba!" řekl Pepe a ukázal na jiné místo. „Tady!"

Oba kolonisté se začali polohlasem hádat, než je Atlan umlčel energickým mávnutím ruky. „Nechtě toho, to nikam nevede!" řekl. „Zeptám se Icha Tolota. Jeho plánovací mozek si tyhle věci ukládá automaticky."

Pepe vytřeštil oči a zahleděl se ke Colloru. Žlutá hvězda již stála těsně nad džunglí a skláněla se k západu. „Automaticky?" vyhrkl užasle.

„Halut'ané mají dva mozky," poučil Broussardjr. přítele a přátelsky jej drcl do paže. „Nikdy jsi o tom neslyšel?"

Pepe zavrtěl hlavou, a pak řekl posmutněle: „Proč toho vím tak málo, Josephe?"

„To je jednoduché. Protože žijeme na zapadlé planetě."

Stmívalo se a za hodinu nastala noc. Všichni se stáhli zpátky do džungle a Atlanův SERUN nastoupil noční hlídku.

O půlnoci ohlásil pikosyn Halut'anův návrat a zakrátko bylo také možno spatřit proti hvězdnaté obloze jeho temný obrys. Tolot měl na sobě rudý bojový oblek, dřepěl na zemi a nehýbal se.

Atlan počkal dvě hodiny, než se ho zeptal: „Jak je ti?"

„Už to přešlo," zaduněl z houští Halut'anův hlas. „Určitě se to ale vrátí, i když to nebude tak silné. Vyrazíme. Musíme vypátrat, co Alazarové připravují na kolonisty. Co je to vlastně ten vivok?"

Arkonidan neodpověděl, probudil Josepha a Pepeho a řekl jim: „Vrátil se Icho. Zůstaňte tady. My půjdeme."

„Ne, ne," zaprotestoval Broussard junior,

který byt náhle naprosto cílý. „To nám nemůžete udělat; Dopustil jsem se velké chyby, když jsem ti dal mapu. Vrat' mi ji! Povedeme vás."

„Nemáte zbraně ani vybavení," namítl Atlan co nejšetrněji. „Nemůžete se zneviditelnit. Gazkarové by vás hned objevili a všechno by bylo vyzrazeno. Budeme se sem pravidelně vracet."

Atlan hučel do obou kolonistů skoro čtvrt hodiny, než konečně uznali, že jeho návrh má smysl.

„Tak dobrá," prohlásil Joseph Broussard jr. „Počkáme tu na vás. Když se nevrátíte do čtyřadvaceti hodin, půjdeme vás hledat."

Oba nesmrtelní souhlasili a zakrátko se vydali na cestu do města.

„Zvyšuje se intenzita!“

Atlan se zastavil a čekal, až se k němu připojí Icho Tolot a překryjí se obě deflektorová pole. Halut'an se předklonil, aby viděl Arkonidanovi do tváře. Oba nositelé buněčných aktivátorů měli odklopené přílby SERUNU a prozatím nepoužívali radiostanice.

„Máš pravdu,“ zašeptal obr v rudém bojovém obleku. „Také to cítím.“

V Arkonidanově vědomí se šumění a Šeptání zformovalo v jakási slova. Stejně jako všichni postižení skenovacím zářením také Atlan je pochopil jako výzvu, aby se zařadili mezi pokusné osoby a čekal na událost, která má nastat v brzké době. Naléhal na extramozek, aby zesílil clonu.

Vydechl si, když polevila naléhavost poselství. Zbytek dokázal snadno odstranit z vědomí usilovným přemýšlením.

„Nemáme už mnoho času, Atlane.“ Tolot popadl Arkonidana a hnál se dál. Paží chránil hlavu bývalého prince Křišťálového Impéria. Odhrnoval stranou větve a šlahouny, které při jeho rychlosti dokázaly šlehat jako biče. Zakrátko je pohltila džungle. Icho Tolot zvolil záměrně cestu nejhustším porostem. Gazkarové a vejčité lodi se stáhli, ale to nic neznamenalo. Mohli mít v džungli skryté automatické monitorovací stanice. Tolotovi trvalo hodinu a půl, než dorazili na okraj pralesa a uviděli zpoza spleti lián město. Intenzita skenování se nezvyšovala.

„Dej mi tři hodiny, příteli Allane,“ zahřímal Halut'an a prodíral se vpřed. „A já ti slibuji, že v tomto městě nezbyde jediný Gazkar, Neez ani Aladar. Utečou a vezmou si s sebou svoje skenovací zařízení.“

„Chápu tě, Icho. nebylo by to ale dobré řešení. Musíme zjistit, co dělají. A především, proč to dělají. Teprve pak můžeme něco podniknout. Víš přece, jak velmi jsou ohroženi kolonisté Ligy svobodných Pozemšťanů tady a na dalších dvaadvaceti planetách, ne?“

„Máš pravdu. Nejprve výzkum, a pak zábava. Pokusím se ovládnout.“ Tolot se zastavil na dohled prvních domovních bloků. Sklopil přílbu svého bojového obleku a Atlan udělal vzápětí totéž. Oba zapnuli přílbové vysíláčky a nastavili je na minimální výkon. i „Vidím je.“ Halut'an ukázal kamsi za chatrče. „Jsou to Gazkarové a zdá se, že cvičí pořadovky podle staropozemšťanských zvyků.“

Atlan se ušklíbl při vzpomínce na počátky Slunečního impéria „svých“ malých barbarů, jimž po celá tisíciletí udílel podněty pro jejich vývoj. Pozemšťané se vyznačovali drilem a poslušností, zároveň ale také nespoutanou zvědavostí a výzkumnickou náruživostí. Jak velmi se odlišovali od degenerovaných sousedů jeho vlastního národa, s kterými se setkal, když opustil Larsaf III.

Měl by ses soustředit na okolí a nepropadat nostalgii, napomenul ho

extramozek.

Tolot změnil stanoviště a také Atlan nyní spatřil vzpřímeně kráčející válečnický z ježatek. Počítal trny v korunách jejich hlav. „Čtyřicet sedmnáctéráků," řekl po chvíli. „A vede je jeden šestnáctérák."

Počet hrotů označoval postavení, jaké ten který Gazkar zaujímal ve společenství. Tihle měli stejně jako Gemba nejnižší hodnoty. S největší pravděpodobností se rovněž narodili na Amkriru.

Gazkarové vytvářeli různé geometrické tvary a s trochou fantazie si bylo možné představit, že napodobují stará pozemšťanská pořádková cvičení. Až na to, že nedávala žádný smysl.

Atlan je pozoroval tak upřeně, že ho z toho až začaly pálit oči. „V dolním páru rukou svírají nějaký malý předmět," konstatoval. „Jsi schopen zjistit, co s ním dělají?"

Tolotovy rubínové oči měly jinou rozlišovací schopnost než Arkonidanovy. Halut'an se přemístil kousek doprava, aby je viděl z jiného úhlu. „Ostřelují povrch," prohlásil po chvíli.

I přes nebezpečí, že je zaměří monitorovací stanice, vyslal jejich směrem dotykový paprsek. „Mění molekulární strukturu rostlin."

„Pusť mě na zem! Podíváme se na ně blíž," přikázal Arkonidan Halut'anovi. Icho Tolot ho poslechl.

„Díky. Vidiš vlevo ten obytný kontejner? Sejdeme se tam za deset minut."

Halut'an signalizoval souhlas. Atlan opustil jeho deflektorové pole a pospíchal, kryt bujným porostem, vpřed. Chatrče byly neobydlené, okna a dveře měly otevřené. Arkonidan překročil cestu dlážděnou kamennými deskami a přehoupl se přes zahradní plot z vyschlých popínavých rostlin. Ukryl se za kůlnou a pozoroval Gazkary. Kuželovité předměty v jejich chapadlech mu připomínaly sítky starobylých kropicích konví, jaké se kdysi používaly na planetách Galaxie, obydlených humanoidy. Bezprostřední účinky molekulárních změn nebyly zjevné.

Arkonidan běžel dál a snažil se nezanechat na povrchu žádné příliš viditelné stopy. Otevřenou zahradní brankou opustil pozemek a přešel betonovou silnici. Rovnoměrná vrstva prachu svědčila o tom, že po ní už celé týdny nepřejelo žádné vozidlo.

Ve štěrbinách se už uchytila první semena a rostliny vytvářely zelený porost. Ještě několik týdnů a vyrostou zde i dřeviny, kořeny se dostanou pod beton a postupně jej naruší a zničí.

Atlan se náhle zarazil. Na protilehlé straně ulice za vystouplými kořeny exotického manglového stromu začínal už jiný svět. Domy se topily v moři zeleného slizu, v který se rozpouštěla veškerá vegetace. Břečka na některých místech už vyschla, jinde se ještě vzdouvala v mírném větru.

I obydlí působila podivuhodně cize, jako by sem nepatřila.
 Podívej se pořádně! To není optický klam.
 Dřevěné sruby neměly žádné obrysy a nedaly se rozlišit jednotlivé fošny.
 Všechno bylo rovnoměrně světle zelené.
 „Mění ostřelováním město! Proč?“ podivil se Atlan.
 Existuje celá řada možností. Hledej další indicie!
 Už pomalu vypršelo oněch deset minut. Atlan proběhl ulicí a odbočil u dalšího domovního bloku a před sebou spatřil obytný kontejner. SERUN ho zavedl s neomylnou přesností k místu, kde na něj Čekal Tolot. Vzápětí spolu opět splynula jejich deflektorová pole.
 „Viděl jsi to také?“ přivítal ho Halut'an. „Jsme blízko cíle. Přiletí Eloundarové a přivezou vivok. Vetfelci změní nejen město, ale také kolonisty.“
 „Za několik hodin už nebude Swamp City ani trošku vypadat tak, jak jsme je znali,“ přisvědčil Atlan. „Nejlépe bude, když se rozdělíme a pronikneme co nejdříve do centra. Sejdeme se za Čtyři hodiny na zadní straně budovy, v níž ses už jednou zdržoval.“
 „Dobrá, příteli. Když nepřijdeš, budu vědět, že tě zajali. A půjdu tě zachránit.“
 „Totéž udělám já, když dostanou tebe,“ uchechl se Atlan. „Zatím se měj!“
 „Hodně štěstí, příteli!“
 Tolot se vymanil ze společného deflektorového pole a hnál se pryč. Zem duněla pod jeho kroky a na zarostlém povrchu zůstávaly otisky jeho obrovitých tlap. Ty však začaly ani ne po půl minutě mizet a zelený povlak se vracel do původního stavu.
 Také Atlan se vydal na cestu. Blížil se k němu druhý oddíl Gazkarů s paprskomety. Nevšímali si ho, protože byl neviditelný. Podle Tolota se Gazkarové a Neezové spoléhali především na své optické smysly a ty se daly příručním galaktickým deflektorem snadno oklamat.
 K molekulárním změnám docházelo pouze na okrajových sídlištích, jak s úlevou zaznamenal Atlan. Centrum města zatím zůstávalo neporušené a všechno zelené zde rostlo bez zábran do výšky i do šířky. Gazkarům to nevadilo, řídili se podle vůně a klidně šlapali po trávě nebo se jí vyhnuli.
 Od téhle akce si příliš neslibuj, varoval ho extramozek. Halut'an a ty jste se ocitli na ztracené vartě. Jste sami proti tisícům Gazkarů a příslušníků dalších národů.
 Atlan si to uvědomoval, přesto měl výhrady.
 Musíme vypátrat, co se děje, a zachránit kolonisty před nejistým osudem, namítl v duchu.
 Blázne! Proč jsi nepožádal o flotilu lodí s roboty, když jsi odesílal své

druhy transmitterem zpátky na RICO?

Atlan si zlostně odfrkl a pomyslel si: Protože žádná taková flotila není k dispozici. Síly Ligy svobodných Pozemšťanů jsou vázány ve světech patřících do sféry našeho zájmu a víš stejně dobře jako já, jak je na tom Galaxie s pomocnými sbory. Jedna loď, nebo i menší flotila, by nic nez mohla. Jsme odkázáni sami na sebe, dokud nebudeme schopni předložit důkazy o tom, co se ve skutečnosti odehrává na Lafayette a dalších obsazených světech. A i potom...

Nechal myšlenku nedokončenou a opustil výklenek, v němž se ukrýval už několik minut. Na ulicích hlídkovali Gazkarové a jak se Arkonidan blížil k centru Swamp City, jejich počet se zvyšoval.

Holé, prázdné obytné kontejnery čněly do výše. Zvenčí by se nedalo poznat, že v nich ještě před několika málo týdny někdo bydlel. Otevřenými dveřmi a okny viděl Atlan zpěvácený nábytek a rozřezané koberce. Okenní rámy byly vyboulené a zdi poničené. Zkázau ale neměli na svědomí ani Gazkarové, ani Neezové nebo Alazarové, nýbrž kolonisté, kteří se ocitli pod vlivem skenovacího záření a přestali se ovládat. Jako by zcela ztratili vládu nad sebou.

Arkonidan vzhlédl a spatřil! neezské vejčité lodi, které prováděly nad ulicemi krkolomné manévry a zanechávaly za sebou pachovou stopu, podle které se řídili Gazkarové.

Podívej se před sebe: Vypadá to, jako by přišli o rozum. Musí to nějak souviset s očekávaným přiletem Eloundarů a s vivokem.

Vtom klesla nad Třidu Nesmrtelných tři vejčička a přehnal se těsně nad hlavami gazkarských válečníků.

Pozor, Allane.' Jsi v ohrožení Života!

Arkonidan se hbitě vrhl stranou a jedno z plavidel málem olízlo jeho deflektorové pole. Pilot vzápětí vystoupal téměř kolmo k obloze, odkud začal střemhlav padat přímo dolů.

Atlan se vrhl do nejbližšího domovního vchodu. Omítka byla otlučená a rozbité dřevěné schodiště viselo bezmocně dolů. Schoval se pod ně a tam si teprve vydechl.

Venku se ozvala mohutná epxloze, když se srazila dvě létající vejčička, a za ní následovalo několik menších výbuchů. Na Gazkary pršely úlomky trupů a válečníci křičeli hrůzou.

Vzápětí dosedla přímo přede dveřmi třetí vejčitá loď a znehybněla. Nic se nedělo.

Atlan se rozhodl, že vyhlédne na ulici. Připlížil se ani ne na tři metry k neporušené lodi a prosmýkl se kolem ní. Vedle ní se válelo šest Gazkarů pobitých troskami obou zřícených strojů. Ostatní válečníky nezajímali.

Vyrazili krátké skřeky a následovali matoucí vonné stopy. Pobíhali při tom

sem, tam a marň se snažili udržet kurz, který jim připravili Neezové.
„Vajíčko vysílá dlouhovlnné záření," hlásil pikosyn SERUNU, „Šíří se do všech stran, možná jde o lokalizaci odstupu."

Arkonidan zrychlil krok a kličkoval mezi horečně pobíhajícími Gazkary. Nechtěl v této situaci použít SERUN, šlo o to, aby zůstal co nejdéle nezaregistrovaný. Začal se potit jak se akrobaticky proplétal mezi nevypočitatelnými válečníky.

Škoda, že to nikdo nevidí, posmíval se mu extramozek. Je to přímo olympijský výkon, hodný filmového zaznamenání.

„Půlka Galaxie by se potrhala smíchy," odušil Atlan.

„Smím se zeptat, oč jde?" zeptal se ho slušně pikosyn. „To mluvíš se svým druhým já?"

„Tak nějak. Neříkej ale logickému sektoru druhé já, nebo ještě podlehne velikášství."

Konečně byl Arkonidan u konce ulice. Třída Nesmrtelných ústila na rozlehlé náměstí. Shromáždilo se na něm asi dvě stě Gazkarů a nad nimi tančily dva tucty létajících vajec. Dotýkala se a odstrkávala se stranou.

Vysoko nad nimi kroužila další a rozsávala pachovou stopu.

Gazkarové podlehli jakémusi opojení. Otáčeli se kolem vlastní osy a hmoždili se s nástroji připevněnými na opascích, aniž přestali bloumat v bludném kruhu.

Arkonidan se mezi nimi prosmýkl na druhou stranu prostranství a spatřil velkou budovu, která odpovídala Tolotovu a Josephovu popisu.

Za ní se tyčila nejvyšší stavba ve městě, pobočka Mezihvězdné potravinářské, jejíž hlavní sídlo bylo na Olympu. Bylo veřejným tajemstvím, že za touto společností stojí Kosmická hanza. Mezihvězdná potravinářská existovala již několik tisíciletí a u jejího zrodu stál Homer G. Adams.

Jsi neopatrný. Podívej se pořádně! Máš kolem sebe mnohem víc místa,' než by bylo obvyklé v takovém davu.

Atlan by! vzdálen od válečníků pět, šest metrů, a všude kam se podíval, byl odstup stejný. Náhoda, pomyslel si. Křepčí jako pomatenci.

Vtom na zemi spatřil stín. Vzhlédl a přímo nad ním byla jedna z vejčitých lodí. Nehýbala se z místa, a když vykročil a zrychlil, přesně kopírovala jeho pohyb.

Zaměřili té.

„Pikosyne, co je s lokalizací?"

„Žádné záření jsem nezjistil. Vejce nad tebou nemá možnost objevit tebe ani deflektorové pole."

Arkonidan přešel na druhou stranu ulice a zamířil ke skupince válečníků,

kterí se vzápětí rozešli. Vajíčko se drželo vytrvale nad ním.

„Víš určitě, že není žádná škvíra ve cloně?“

„Ano. Deflektor pracuje v pohotovostním provozu. Dokud nedojde ke srážce s Gazkarem, nemusí dodávat žádnou energii navíc. Pro cizince zkratka a dobře neexistuješ.“

Atlan se nejistě rozběhl. Často střídal tempo, ale vajíčko ho sledovalo v neměnném odstupu šesti metrů. Vzápětí se nad střechami objevilo dvanáct vejčitých strojů, které zjevně neměly za úkol rozptylovat pachovou stopu. Seřadily se do čtyřstupu a snašely se nad ulici.

Objevili tě! opakoval extramozek. Reaguj konečně!

Atlan váhal. Několik Gazkarů se motalo jakoby opile opodál a jeden se ustavičně mlátil fekettem do trnové koruny. Náhle obrátil zbraň proti sobě a zmáčkl spoušť. Nic nebylo vidět, ale válečník se zhroutil k zemi a zůstal bezvládně ležet. Arkonidan poznal, že je mrtvý.

Vajíčka se vznášela ve vzduchu a tékala neklidně sem, tam. Nastala nejlepší příležitost jak se nenápadně vytratit. Atlan aktivoval pohonnou jednotku SERUNU a hnál se se středním zrychlením pryč. Vejce, které se dosud drželo jako klíště nad ním, se chvíli nerozhodně kymácelo sem, tam.

„Propříště si zapamatuju, že rychlý pohyb pomáhá.“

Pikosyn souhlasil, a pak dodal: „Kam chceš teď?“

„Přímo k Mezihvězdné potravinářské.“

Atlan letěl asi dva metry nad hlavami křepčících Gazkarů směrem k nejvyšším budovám Swamp City. Začínala zde uzavřená zóna. Sem nahnali cizinci kolonisty.

Náhle skončilo zmatení vůní a také Gazkarové se uklidnili. Před budovami hlídkovali válečníci a pomocí malých přístrojů pozorovali okolí. Na několika místech se začali shlukovat a vypadali, jako by někoho hledali.

8.

„Podívejte se na to!“ Sevia ukázala na zaměřovači obrazovky, a pak spustila poplach.

Objevil se na nich svaz dvaceti ježatek všech tří známých velikostí.

Uprostřed nich se nacházela loď neznámé konstrukce. Flotila opustila hyperprostor a ihned se ozvaly rušivé staccatové zvuky. Posádka RICA rychle uvítala, že unikne tomuto nepřijemnému rytmickému randálu.

Jednadvacátá loď planula zlatorudou barvou a mětila v průměru dvě stě metrů. Kolem klenuté, kulovité příď se vinul věnec sta křehkých antén, dlouhých padesát metrů. Na plášti byly rozmístěny známé ježaté hřebeny a zád' byla opatřena čtyřmi deltoidními ploutvemi.

Gucky se vynořil zničehonic mezi křesly můstku a zavřískal: „Honem! Měli bychom

vyslechnout Gembu, dřív než zmizí pachová stopa Neezů! Promítněte mu

záznam do vězení!"

Gazkar okamžitě klesl na všech Šest údů a slyšeli, jak zbožně jásá: „Čtyři svatí jsou zde! Patroni rezonančního světa přinášejí svazku nejvyšší štěstí!"

Dvacet doprovodných plavidel se rozmístilo kolem planety, zatímco

Eloundarové klesali k povrchu Lafayette.

„Přivázejí vivok," zachrčel myšob. „Proč nic nepodniknete? Honem, pošlete tam loď s roboty!"

„Nesmysl," namítla ostře Gerine. „Znáš Atlanův příkaz. Trval výslovně na tom, abychom se během prvních tří dnů nepokoušeli o žádný kontakt.

Cizinci netuší, že jsou na Lafayette Čtyři osoby, které jsou prakticky imunní vůči skenování. Počkáme. Atlan, Tolot a oba kolonisté se nacházejí poblíž Swamp City a budou pozorovat přistání. Určitě z toho vyvodí správné závěry."

„Tak dobrá. Proč mě to pitomé skenovací zařízení jenom tak ničí?" zavrčel Gucky. „To nemohou používat jiné?"

9.

Stovky Gazkarů tvořily před budovou takřka neprostupný kordon. Atlan zamířil k ploché střeše a blížil se k ústí antigravitační Šachtý. Nahoře nebyly žádné stráže, Gazkarové zřejmě předpokládali, že vetřelci přijdou po zemi.

Nesprávná úvaha! Skenování znemožňuje, aby se někdo třeba jen přiblížil k planetě. Oni jen hlídají svazek, aby se nerozprchl. Vy s Tolotem jste absolutní výjimky. C kování cizinců ukazuje, že nemají bližší zkušenosti s projevy tak inteligentních bytostí. Zajímá je jen svazek.

Ať již bylo myšleno výrazem svazek cokoli nedalo se z toho vyvodit nic, co se bude dít.

Atlan klesl antigravitační šachtou o dvě poschodí níž a opustil ji v místě, kde chodba vedla ke kanceláři. Na chodbě se nacházely cizí bytosti. Atlan je poznal podle Broussardova líčení. Jen vzdáleně se však podobaly sukovitým, stromovitým útvarům, jak mu je popisoval Beausoleil, který je viděl z velké dálky.

Alazarové měřili asi dva a půl metru a velké hlavy měli tak trochu jako pozemští koně. Knoflíkovitá očka jim seděla hluboko v důlcích. Z trupu jim trčely do stran dvě tmavozelené paže a na každé z nich bylo šest Červovitých prstů. Trup byl pokroucený a samá vyboulenina. Spodní část těla byla štíhlá a jakoby něčím ovázaná.

Země se dotýkali osmnácti pseudopodstavci věnčícími konec těla. Na zadní straně hlavy měli stovky Červovitých výrůstků, takže skutečně vypadali jako rostliny, a kdyby je někdo spatřil v mělké bažině porostlé rákosím, určitě by je nepovažoval za inteligentní bytosti.

Arkonidan se zastavil a naslouchal. Alazarové spolu komunikovali

vysokými zpěvavými hlásky. Okamžitě se mu ona řeč vybavila. Stejně mluvili také Gazkarové a Neezové. Zřejmě šlo o dorozumívací prostředek, jež se dal srovnat s interkosmem.

„Hovoří o něčem, co přijde,“ pošeptal mu pikosyn. „Ebokazza budou úspěšná. Obyvatelé Lafayette jsou vynikající svazek. Šťastná shoda okolností pro vivok. Lidé se skvěle hodí pro její záměry. Eloundarové prý budou spokojeni. Zakrátko přijde signál ohlašující příchod svatých a vivoku. Ostatně, ony dlouhé tyče se jmenují karzzy a vysílají modifikované skenovací signály. Slouží ke zkrocení svazku, pokud by se snad zpěchoval. Takže někdy už zřejmě došlo ke vzpouře.“

Atlan už viděl dost. Neslyšně proplul kolem čtyř tvorů. Alazarové strnuli a něco kutili na umělých pancířích na trupu.

Pospěš si! Zaznamenali tvou přítomnost!

Atlan se jen ušklíbl a zahrnul za roh chodby. Před sebou spatřil vchod do poschodí. Stačilo jej otevřít jako obvykle tím, že se dotkl kontaktní plochy. Za sebou slyšel škrábání a šourání. Bylo mu jasné, že ho Alazarové pronásledují. Vplul do velkého sálu bývalé kanceláře a zavřel za sebou přepážku.

Uviděl před sebou muže, Ženy a děti bylo jich snad tisíc. V tomto jediném sále! Chodili kolem dokola husím pochodem a nepřítomně se usmívali. Arkonidan mohl pomocí extramozku sledovat jejich myšlenky a naslouchat poselství skenovacího záření. Pokusné osoby a blaženost, to byla dvě věčně se omílající slova. Počkal si na vhodný okamžik, vypnul deflektorové pole a vmísil se mezi kolonisty. Přivítaly ho připitomělé úsměvy.

Jednoho i nich znáš! blesklo mu náhle hlavou.

Stačilo několik vteřin a věděl, odkud zná ten obličej. Patřil Feldmanu Hardiemu, dlouholetému vedoucímu kanceláře společnosti. Spatřil ho několikrát na Zemi a na Olympu.

Opustil kruh a přidružil se k ani ne dvěstěletému Pozemšťanovi. Byl tlustší, než jak si na něj pamatoval. Vůbec všichni přítomní na něj působili blahobytným dojmem.

„Feldmane, poznáváš mě?“ vyhrkl.

Hardie se na něj tupě zahleděl, a pak se rozzářil a zvolal: „Vivok? Ty jsi Vivok?“

„Ne, to jsem já, Atlan.“

„Atlan?“ Na kratičký okamžik se v Hardieho očích objevil záblesk poznání, ale rychle pohasl.

„Ano. Co se tu děje? Co víš?“ naléhal Arkonidan.

„Přišlo to znenadání asi před hodinou,“ zamumlal vedoucí kanceláře a bylo na něm vidět, jakou mu dá námahu formulovat myšlenky, „Nalezli jsme

útulek blaženosti, Atlane!"

Arkonidan ho popadl za paži a lehce s ním zatřásl. „Pokus se rozpomenout!" vykřikl. „Je to už šest týdnů!"

„Šest...? Našli jsme své určení."

Vtom se otevřely dveře vzadu v sále a dovnitř se vřítíl hlouček Alazarů.

Odsunula se i přepážka, kterou předtím Atlan zablokoval, a objevili se další strážci.

„Co je ebokazza, Feldmane? Co víš?" vyhrkl Atlan.

Vedoucí kanceláře se mu vsak vytrhl a zmizel v davu. Všichni se vzápětí zastavili a hleděli zděšeně na Alazary.

Hledají tě, ale nevědí, který z kolonistů jsi, vysvětlil extramozek

Nesmrtelnému. Ale vypátrají to. Měj se na pozoru před jejich karzzy, mohly by tě přivést do záhuby.

Atlan neztrácel čas. Zneviditelnil se a přeletěl nad davem k oknům. Venku se spustil dolů podél fasády. Ve spodním poschodí se právě vydávala strava. Alazarové zásobovali lidi skvělými jídly z roboty řízené centrální kuchyně ve Swamp City.

Arkonidana zamrazilo náhle v zádech. „Krmí je jako dobytek," hlesl užasle.

„Kdyby ale jim šlo o to je nejdřív pořádně vykrmit a pak je sežrat, zřejmě by nebyli tak vybíraví."

Vyslal kódovaný signál To lotoví a ten se ihned ohlásil: „Jsem asi pět set metrů západně od tebe, příteli. Zdá se, že se něco chystá. Zajatci dostávají obrovské porce potravy, jako kdyby je chtěli pořádně vykrmit před popravou."

„Zůstaň, kde jsi, Icho. Za chvíli jsem u tebe," odpověděl Arkonidan a hnál se podél domovních průčelí k západu.

Na jedné z plochých střech byla nástavba. Mříž svědčila o tom, že jde o zastaralé klimatizační zařízení. Oba tak rozdílní tvorové se procpali dva metry širokou mezerou mezi komínem a pláštěm ventilace dovnitř.

„Vědí, že tu někdo je," řekl Tolot pohřebním hlasem. „Deflektory nám tu pomáhají jen částečně."

„Je to skenování," připustil Atlan. „Rezonance nastává tam, kde se objeví kompatibilní mozek. Cizinci musejí mít přístroje, kterými ji zachycují. Na Minor Globe jsme měli štěstí, že jsme byli příliš daleko od ježatek. Nebo byla rezonance mých paralyzovaných mužů a mého odcloněného mozku natolik slabá, že nás neobjevili. Možná s sebou neměli vhodné přístroje. Tady dole je ovšem mají. Okamžitě poznali, že někde v džungli přistál další materiál pro svazek, a později ve městě také zjistili mou polohu, když jsem se pohyboval po svých."

„Souhlasím s tvými vývody, Atlane. Cizinci jsou pravděpodobně schopni změřit něco, co mají společného všichni lidé a jejich odvozené formy. Měli

bychom se pokusit najít tuto tělesnou rezonanční konstantu. Možná by se dala nějak zmanipulovat."

„Chytáme se stébla trávy," řekl Atlan. Tváře mu žhnuly a zmocnilo se ho mírné nadšení. Konečně zahlédli v dáli záblesk naděje. „Tím bychom dosáhli, že kolonisté přestanou být vhodný svazek. Zajmeme po jednom příslušníkovi těch tří cizích národů a odešleme je i s jejich vybavením a s příslušnou zprávou na palubu RICA!"

„Vezmu si na starost jedno z těch vajec, která nás pronásledují," zahlaholil Halut'an. Vtom se ale zarazil a ukázal dolů na ulici. „Počkej! Všude se to tam hemží Alazary. To nemůže být kvůli nám!"

Přešli k okraji střechy a prohlíželi si protější budovy. Viděli, jak se za okny sunou davy lidí k východům. Mezi nimi se činili jednotliví Alazarové a popoháněli je karzzy. Ven již vycházeli první kolonisté a Alazarové na ulici je postrkovali tyčemi do správného směru.

Všichni kráčeli na východ ke kosmodromu! „Blíží se naplnění!" volali někteří z nich. „Nejvyšší Štěstí! Pospěšte si!"

„Přistává loď!" ohlásil se syntron v SERUNU. „Má jiný tvar než ty, které známe. Přesto se vzdáleně podobá bodlinatým lodím."

„Eloundarové!" vyhrkl Atlan. „Nejvyšší stupeň pohotovosti, Icho! Přivázejí vivok. Blíží se ebokazza. Ted' jde o všechno!"

Neslibuješ příliš, stříbrovlasý náčelníku? posmíval se mu extramozek. Ted' jde o všechno. Co vlastně Čekáš? Nemůžeš se nijak dostat dál.

Jsem rád, že máš pro mě tak povzbudivá slova, pomyslel si Arkonidan a přeběhl mu mráz po zádech.

Dole proudily tisíce kolonistů z východu z protějšího, domu. Další tisíce se hrnuly z okolních budov. Mnozí ještě dojídali a nevnímali, co se s nimi děje. Vzduchem se míhaly karzzy a lidé se měnili v poslušné ovečky, které se nechaly unášet davem svých druhů.

Icho Tolot se lehce dotkl Allanovy paže a řekl: „Vyrazíme. Čím dřív tam budeme, tím líp."

10.

Gucky se materializoval mezi dvěma monitorovými konzolami a zuřivě gestikuloval. „Honem!" vřeštěl. „Gemba se asi zbláznil."

Gerine se nazdvedla v kresle a sjela myšoba podezíravým pohledem.

„Přízněj se, žes mu dovolil, aby si šnupl ze své nádržky příliš mnoho vonné látky! " obořila se na něj přísně.

„Vzal si jen minimální dávku, aby zase neztuhl. Ted' ale jako by mu přeskočilo."

Zástupkyně velitele si vyvolala hologram z vězení a nechala si ho zvětšit.

Gazkar pobíhal horečně sem tam a každou chvíli se vrhl proti' stěně.

Pokaždé ho zastavilo silové pole.

„Je zoufalý," připustil Sassaron. „Možná ho pohání jeho úkol. Je válečník, a když se objeví Eloundarové, musí vykonávat určitou činnost. Je tak geneticky naprogramován, a neví přesně, oč jde. Tady pomůže jen správná vůně"

„Třeba by nebylo Špatné ho přece jen předávkovat," vmísila se do hovoru Sevia. Neustále kontrolovala skenovací zařízení a doposud se jí nepodařilo zachytit třeba jen útržek radioprovozu mezi ježatkami. Nedalo se zjistit, jestli mají cizinci na oběžné dráze přímé spojení se svými druhy na povrchu Lafayette, nebo ne.

Gerine pohlédla pronikavě na Guckyho a řekla varovně: „Uvědomuješ si, jaká na tobě leží odpovědnost? Zvyš dávku jen nepatrně!"

„Přirozeně. Za co mě máš?"

Myšob se vmžiku zjevil v hale. Gemba stále pobíhal zmateně po cele, jako by se snažil plnit Část svého programu. Gucky se snažil soustředit na jeho myšlenky, ale žádné nenašel.

Přestal si hrát na schovávanou. Vznesl se do výšky, zkřížil běhy pod sebe a přiblížil se až k uzávěře. „Hej, starouši!" zavřískal. „Můžu ti nějak pomoci? Máš zdravou modrou barvu. Co je tedy s tebou?"

Gemba strnul uprostřed pohybu. Natočil hlavu s narudlými fasetovými očima na Guckyho, a pak padl naznak a zoufale začal mrskat nohama. Jeho myšlenky se točily kolem vivoku a ebokazzy a kolem toho, že možná k ničemu nedojde, když všechno překazí tenhle chlupatý skřek.

„Ne! Přestaň!" Gucky ho pomocí telekineze obrátil na břicho a dodal: „Já nejsem žádný sabotér! Naopak, snažím se ti pomoci. Jen mi musíš povědět jak."

Jako by ho otevřela neviditelná ruka, uvolnil se ventil kulovité nádržky a vonná látka začala proudit do vězení. Gemba vyskočil a otočil se na místě. Oba páry paží mu poklesly a vyhrkl: „Vivok. Nastal ráj. Gemba bude ráj chránit. Nech ho jít."

„To není žádný problém. Naši přátelé jsou na Lafayette, ale nevede se jim dobře. Možná je zajali tví druzi. V tom případě jsi pro nás cenné rukojmí. Budeme tě moci vyměnit za naše."

Gemba nechápal. Tyhle věci nepatřily k jeho úzce vymezenému světu, zaměřenému pouze na splnění úkolu.

Gucky si povzdechl a zvýšil dávku vonné látky ještě o dvacet procent. To muselo stačit. Potřebovali ji pro pozdější výzkumy. Vědci v laboratořích RICA pracovali usilovně na analýze vonné látky a hledali možnosti jak ji vyrobit synteticky a změnit tak, aby se dal ovlivnit úkol přidělený válečníkům.

Kdyby se jim to podařilo, stačilo by vyslat flotilu lodí s roboty a rozptýlit látku nad Swamp City. Gazkarové by se pak řídili novým programem, zajali

by Neezy a Alazary s možná by zlikvidovali skenovací zařízení.

„Gemba je válečník a má úkol.“

„Přirozeně. Také já jsem válečník a mám úkol.“

„Gemba musí zpátky ke svazku.“

„Co bylo před Amkrirem?“ zeptal se Gucky brouka a zvýšil hlasitost syntronového translátoru. „Co se stalo na Tolkandiru?“

„GemBaAmKorVechTol je válečník. A ty jsi svazek. Poslechni mě!“

„Co je poslušnost?“

Gazkarova mysl se naplnila určitou představou bytostí jmenujících se Alazarové, ale ta se nekryla s informacemi, které o nich odeslali na loď Atlan a Tolot.

„Nemůžeš splnit svůj úkol, osud to nechce. Amkrir ti nepřinesl Štěstí.

Vzpomeň si! Jsou jiní Gazkarové, kteří se nenarodili na Amkriru?“

Gucky se zděsil, když vnímal válečnickovo nepochopení. „Tak dobrá, nechme toho,“ zapištěl smílivě. „Já to tak nemyslel.“

Svémi otázkami vyvolal v Gembově světonázoru dokonalý zmatek. Brouk se spustil na oba páry paží a začal se otáčet dokola. Stále znovu se pokoušel uniknout skrz uzávěru.

Myšob se rozhodl, že mu podá další dávku vonné látky. „Uklidni se!“ řekl válečnickovi. „Dovedeme tě k vivoku, vrátíš se na Lafayette.“

Bylo možné odeslat Gazkara zpátky na planetu transimterem, až se vrátí Atlan a jeho druzi.

Gucky se odmaterializoval a vynořil se ve své kajutě. Dva maličcí roboti podobní gazkarským válečnickům mu vyběhli v ústrety a volali: „Vítáme tě, zachránce univerza!“

„Nechci nic slyšet,“ zavřískl myšob a poslal je telekinticky zpátky do boxů. Poté si pospíšil do hygienické kabiny, aby si upravil dlouho nečesanou srst.

Po chvíli jej vytrhl ze zamyšlení poplašný signál. „Co je?“ zeptal se serva. „Gazkar je mrtvý.“

Ani ne za vteřinu již stál Gucky před přepážkou vězení a upřeně hleděl na nehybné tělo. „Jak se to stalo?“ vyjel na oba bojové roboty.

„Přišlo to jako blesk z čistého nebe. Syntron chtěl zasáhnout, ale jemu se nějak podařilo vyřadit ho. Pomohl mu při tom energetický stav silového pole. Vrhł se proti němu a ve zlomku vteřiny provedl svůj záměr. Proste si naběhl hlavou proti uzávěře!“

Gucky požádal roboty, aby ho vpustili strukturální škvírou do cely a vřepkal dovnitř. Otřeseně si prohlížel tělo bez života.

„To nebylo třeba, opravdu ne,“ zachrčel. „Mohł jsi klidně počkat. Nikdo ti konec konců neublížoval.“

Vzápětí se myšob vyplížil z vězení jako spráskaný pes. Zajatcova smrt mu

teprve svázala ruce. Museli čekat, až dostanou transmitters nějakou zprávu z Lafayette nebo až se jím vrátí Atlan a jeho druzi zpátky na RICO.

11.

„Chýlí se k večeru. Uvidíš, že se nevrátí.“

„Ale vrátí. Atlan nám dal své slovo.“

„Atlan ano. Já ale nevěřím tomu obrovi, Josephe.“

„Je to přítel. Pomáhá nám. Kdybychom se ocitli v nebezpečí, zachrání nás.“

„Tak dobrá. Můžeme se ale ocitnout v nebezpečí, aniž se nám opravdu něco stane,“ řekl poněkud záhadně Pepe.

Oba kolonisté Čekali ještě chvíli, a pak slezli ze skály a vydali se směrem k Swamp City.

Když dorazili na jednu mýtinu, spatřili vysoko na obloze Šmouhu kondenzovaných par.

Joseph Broussard jr. zamhouřil oči a pronikavě zapískal. „Vidím loď!“

zvolal vzápětí. „Přistává na Lafayette. Ale není to Allanova RICO.“

Nějakou dobu nerozhodně stáli a pozorovali bizarní útvar klesající nad město. Pepe naklonil hlavu ke straně a zrychlil se mu dech. Náhle popadl Josepha za paži a vyhrkl: „Musíme si pospíšet! Tak dělej, jdeme!“

Táhl Beuasoleila nemilosrdně za sebou a vůbec nevnímal okolí.

„Co se děje? Co je to s tebou?“ zavrčel Joseph a vzpíral se mu.

To Pepeho jen rozzuřilo a začal do něj bušit pěstmi. „Něco se děje. Ten šepot mění se. Volání je teď silnější. Volají všechny. A to platí i pro nás!“

„Jsme vůči tomu přece imunní, jsme jediní svobodní lidé na Lafayette!“

křikl na něj Joseph. „Pepe, uklidni se!“

„Ano, ano, přirozeně. Ale není s tím opravdu spojeno žádné nebezpečí.“

Neříkal jsi, že Haluťan je náš přítel?“

„Ano, to jsem říkal.“

„Najde nás, a je jedno, co se stane.“

Joseph Broussard jr. náhle zatřásl s Pepem a vyhrkl: „Jak to, že se najednou nebojíš? Co je to s tebou?“

„Nic. Možná Atlan potřebuje naši pomoc, ne my jeho.“

Bok po boku se prodírali vpřed. Tu a tam zahlédli mezi korunami stromů věž vesmírného přístavu a stále se zvětšovala.

„Kosmodrom je už docela blízko,“ zašeptal mladík.

Utíkali kolem podivně modrých stromů. Joseph se náhle zarazil uprostřed skoku a strhl Pepeho k zemi. „Udělalí jsme chybu, že jsme odešli,“

zamumlal. „Tamhle!“

Ze všech stran se k nim blížili Gazkarové, jejichž modř kontrastovala ze zelenou džunglí, a obkličovali je.

„Ajéje,“ zájkl se Pepe. Vzápětí se ale rozzářil a dodal: „Zapomeň na Icha Tolota. Nehrozí nám žádné nebezpečí.“

Bez odporu se nechali vést válečníky. Když mířili ke kosmodromu, vypadali spíš jako poutníci než jako zatčení. Na okraji přístaviště narazili na dva Alazary. Joseph je poznal, třebaže je viděl zblízka poprvé. Mávali dlouhými tyčemi a Joseph Broussard jr. pocítil kupodivu úlevu a spokojenost.

Pepe spustil nějaký dětský popěvek a přesunul se do čela průvodu. . Gazkarové vyklidili přístav. Platýzovité pomocné čluny a vejčité lodi zmizely někde nad okrajem džungle. Neezové přestali rozptylovat pachové stopy a válečníci už netančili v extatickém vytržení, nýbrž se pokojně radili do jediného řetězce lemujícího celý kosmodrom.

Zlatorudá loď se snesla z oblohy a zamířila nad střed betonové plochy. Eloundarské plavidlo se chvíli vznášelo nehybně ve vzduchu, a pak pomalu přistávalo. V deseti metrech se opět zastavilo a pak už konečně dosedlo na povrch.

Betonová plocha se s hlasitým praštěním rozlomila. Loď klesla ještě o tři metry, než konečně znehybněla. Z okrajů přístaviště přibíhali první Gazkarové a pátrali po případném sabotérovi. Zadržel je znělý tón z lodi a přiměl je, aby se zase vrátili zpátky do řetězce.

Icho Tolot se Škodolibě zachechtal. Kdyby SERUN automaticky nereguloval hlasitost, Atlanovy ušní bubínky by zřejmě nevydržely tenhle orkánový nápor.

„Opravdu mizerná organizace," zahřímal obr. „To nevědí, že plocha je stavěná jen na lehké vesmírné trajekty? Možná to bude pro nás výhoda, Atlane. Třeba se loď zaklíní a nebude moct hned tak vzlétnout."

„Snad se jí nechceš zmocnit násilím?"

„Přirozeně že ano. Přiváží vivok. Ať je to cokoli, musíme to držet co nejdál od kolonistů."

„Máš pravdu. Jdeme na to!"

Ve zlatorudém plášti lodi se náhle objevily stovky otvorů. To bylo zjevně pro Gazkary jasné znamení, neboť se rozběhli ke středu kosmodromu, vyšplhali se po Četných rampách a zmizeli v útrobách lodi. Ta se vzápětí obalila clonou sahající až ke kraji vesmírného přístavu.

„Pozdě," konstatoval věčně Halut'an. „Eloundarové samozřejmě vědí od Alazarů,

že tu někdo" je. A umějí se bránit. Tímhle štítem s našimi prostředky nepronikneme."

Nyní se ukázalo, jaké se dopustili chyby, když obětovali kompletní vybavení ve prospěch klamného bezpečí. Atlan se chtěl vydat ke skryšši s transmitterem, ale zadržel ho extramozek.

Tolot měl pravdu, je pozdě. Než sestavíš přístroj a odešleš zprávu na RICO, cizinci již dosáhnou cíle, jaký si na Lafayene vytyčili.

Gazkarové začali vykládat první kontejnery. Měřily v průměru deset metrů a vypadaly jako plástve.

„Vivok!“ zachřel Arkonidan. „Nic nerozeznávám, ale musí v nich být látka zvaná vivok, která způsobuje, že jsou všichni lidé Šťastní.“

Do vědomí se mu vkrádaly temné předtuchy a vyvolávaly v něm prapůvodní obavy. Vzpomněl si na události, které zažil během svého několikatisíciletého života. Něco podobného se nyní odehrávalo na Lafayette a na dvaceti třech dalších planetách. Snad bylo ještě možné zachránit před nejhorším ostatní lidské světy.

Objevila se první létající vejce Neezů a pomocí tažných paprsků vyzvedla kontejnery. Přeletěla s nimi těsně nad baráky vstříc davům kolonistů prodírajících se ulicemi Swamp City.

„Vydáme se za nimi,“ prohlásil Icho Tolot. „Mimo clonu máme lepší Šance.“

Chránilo je, že byli neviditelní. Drželi se stranou vejčitých lodí a sřežili se dostat příliš blízko ke Gazkarům a Alazarům. A také zrychlili natolik, aby je nebylo možné lokalizovat pomocí rezonančního tělesa, nebo-li reza, jak začali zařízení ještě po cestě zkráceně říkat.

Prostor chráněný clonou opustily první kontejnery a zamířily k městu.

Lokalizátory hlásily, že jsou z plastové energie a že nemají vlastní energetický zdroj. Proto také vyzařovaly mnoho tepla vznikajícího třením nebo pohybem materiálu uvnitř těsné schránky.

„Jejich obsah je s největší pravděpodobností organický,“ řekl Atlan a zasvědilo ho trochu v zátylku. „Vivok je živoucí. U Arkona a dalších mocností univerza, já to nechápu, Icho!“

Arkonidan se nemohl již delší dobu ubránit vzrušení. Tam dole na ulicích se táhla procesí kolonistů, kteří křičeli

nadšením a úžasem, aniž jim kdokoli řekl něco o tom, co obsahují plástvové schránky.

„Vivok přichází!“ volali sborem a tato dvě slova se šířila městem jako štěpný požár. „Vivok přichází!“

Neezové rozmístili kontejnery rovnoměrně po ulicích a náměstích a nechali je dosednout na zem. Poté se jejich plavidla spěšně vzdálila. Vytratili se nenápadně také Alazarové. Skončil jim úkol doprovodit svazek tam, kde na ně čekalo naplnění a nejvyšší Šťestí.

Kolonisté se shlukli kolem pláství a netrpělivě vyčkávali. Z jejich mimiky a gest se dalo usoudit, že se těší jako malé děti. Oba Nesmrtelní dorazili na Pláce de la Concorde. Haluťan padal dolů jako kámen a zařval. „Hej, Atlane! Je načase, abychom se do toho pustili. Hezky jeden po druhém. Když si pospíšíme, stihneme to dřív, než se ty krámy otevrou!“

Arkonidan věděl, že to nedokážou. Kontejnerů byly stovky a bylo otázkou

několika minut, než vydají svůj náklad. Kolonisté nebudou mít čas utéct. Nehledě na to, že ani nechtěli.

„Držte se nalevo!“ ohlásil se náhle pikosyn Allanova SERUNU. „Na konci příčné ulice jde skupinka Gazkarů a Alazarů s dvěma zajatci. Jsou to Joseph a Pepe.“

Tolot, zcela pohlcený úpornou touhou znovu se vybouřit, okamžitě změnil kurz a hnál se nad střechami k průvodu.

„Vyvádějí, jako kdyby chtěli v jednom dni oslavit všechny svátky v roce,“ zabručel Joseph Broussard jr. „Hej, Pepe! Soustřed' se! Nenech se napálit! Tihle lidé nejsou při smyslech. Záření jim nabízí neexistující přeludy. Jejich euforie je vyvolaná uměle.“

„Jsou tak slavnostní, tak zbožní, Josephe. Není škoda, že necítíme to co oni? To jsme tak otupělí?“

Oba alazarští průvodci je popoháněli tyčemi, a vždycky když se jich dotkli, projelo jim tělem až nahoru do mozku cosi tajemného. Joseph usilovně naslouchal svému nitru, ale necítil žádnou změnu. Zato Pepe poulil oči.

„Je to naléhavé, Pokusme se sdílet štěstí našich druhů,“ zaškemral mladík.

„Ne!“

„Ale ano, já to chci!“

Gazkarové se zastavili deset metrů od první plástvové schránky a Alazarové je naposledy pošťouchli tyčemi.

Pobízejí nás, abychom popošli jesle o kousek dál. pomyslel si Joseph Broussard jr. Vykročil a chytil Pepeho za ruku.

„Vidíš,“ řekl jeho mladý přítel. „Je to docela snadné. Spust' nějakou písničku, Josephe! Zahraj mi na housle! Vládne tu taková slavnostní nálada.“

„Na housle?“ zamumlal starý Beausoleil. „Krásné staré housle.“ Byla to pro něj minulost stejně jako všechno, co bylo kdysi. Výprava k Velké prázdnotě a Beausoleilové na palubě BÁZE, návrat na Mléčnou dráhu a nehoda.

To všechno bylo nenávratně pryč.

„Já už nemohu,“ hles! Joseph.

„Prosím!“

„Nemám žádné...,“ vyhrkl stařec, a náhle se zarazil a zatajil dech.

Kontejner se podivně proměnil. Jeho obrysy se rozplizly a plástev ztratila svou strukturu. Na okamžik se objevila jakási mléčná skvrna a vzápětí se zjevil obsah schránky.

Joseph a Pepe vykřikli, když se do všech stran vyvalily Červovité popelavé zámotky, které se vzápětí rozpadly a vytekla z nich sliznatá žlučovitá hmota.

Oba kolonisté znovu vykřikli a zhnuseně se odvrátili.

Gazkarové a Alazarové ucukli, jako by Joseph a Pepe byli nakaženi leprou.

Karzzy zasvištěly nekontrolované vzduchem, ale nedotkly se jich. Alazarové cosi zabublali a znělo to jako vodopád. Na konci ulice se zjevil mléčný energetický měchýř a rychle se blížil.

„Zabte je!“ ječeli Alazarové. „Jsou to narušitelé, kteří škodí vivoku! Zabte je!“

Josephovi se náhle opět vrátil starý postřeh. Strhl Pepeho stranou a rozběhl se s ním k nejbližšímu domovnímu vchodu. Tam se ale na ně vrhli Gazkarové.

12.

„Atlane, postarej se o ty dva, já si podám tu bublinu!“ zahřimal Icho Tolot. „V pořádku.“ Arkonidan namířil kombimet dolů a vypálil. Gazkarové padli jako zkosení a zůstali nehybně ležet v řadě. Oba Alazarové se snažili ukrýt v domě, ale oslnivý paprsek energie jim odřízl cestu. Následující záblesk jim vytrhl karzzy z údů a mrštil jimi o zem. Asfalt se barvil na různých místech do tmava.

„Zpátky na kosmodrom!“ vykřikl Atlan na oba muže dole. „Honem pryč od toho neřádu!“

Vzhledli, ale nikoho neviděli. Poznali ale jeho hlas a Joseph okamžitě poslechl jeho rozkazu. Pepeho táhl za sebou.

Ze všech stran se sem blížily vejčité lodi a Atlan již spatřil i první platýze. Gazkarové se vyhnuli na ulici a okamžitě zahájili palbu. Několik střel ožehlo deflektorové pole.

Nezapomeň, že vnímají tvou přítomnost srovnal ho extramozek.

Atlan se hnál za stejně neviditelným Haluťanem. Tolot pálil ze všech zbraní, které měl. Mlžnatá bublina vznášející se nehybně vysoko nad ulicí se náhle roztřásla a vzápětí praskla. Zůstal po ní tmavý mrak, který se rychle rozplynul v povětří.

Tolot zařval a velmi poděsil lidi pod sebou. Přesto se nikomu nepodařilo vymanit z fascinace otevřenými kontejnery a slizem, který z nich vytékal.

Zato plavidla s gazkarskými a neezskými posádkami se zničehonic zastavila. Zdálo se, že je zaskočila zkáza mléčně zbarveného měchýře.

„Zjevně jsi dostal jednoho Eloundara,“ prohlásil Atlan. Pohlédl dolů na tisíce kolonistů tísňících se na ulicích a náměstích. Nebylo možné jim pomoci v tak krátké době, která zbývala.

„Zmizíme, než se vzpamatují Neezové a Gazkarové. Ty vezmi Josepha a Pepeho!“ vykřikl Atlan. Vzápětí zjistil, že Haluťan už slétl dolů, vyzdvihl oba kolonisty a ti vmžiku zmizeli v nicotě.

Nyní se probrali ze strnulosti válečníci a vejčité lodi začaly uprchlíky pronásledovat pomocí reza.

Atlan naposledy pohlédl dolů, kde se po ulicích roztékal sliz a plazil se neodvratně k jásajícím lidem, a pak vyrazil vpřed. „Vivok!“ zanařikal.

„Používají lidi jako potravu pro svou zatracenou chamradí!“

Icho Tolot vyhrabal ze země další díly transmiteru a donesl je do středu areálu. Atlan se zatím postaral o oba naprosto zmatené, rozrušené muže. Pepe se třásl po celém těle a držel se jako klíště dlouhých šlahounů. Joseph Broussard jr. zíral kamsi skrz Arkonidana a nebyla s ním vůbec žádná řeč. Tělo měl strnulé, jako by z něj zmizel veškerý život, jen hekticky, nepravidelně oddechoval.

Aniž spustil Arkonidan oči z obou kolonistů, začal sestavovat transmitter. Bylo mu jasné, že nepotrvá dlouho a Neezové a Gazkarové zjistí jejich stanoviště a napadnou je. Lehké svědění v zátylku mu signalizovalo nebezpečí.

Dunění země značilo, že se Halut'an vrací potřeť. Zakrátko se obr prodral křovím a položil díly transmiteru vedle sebe na zem. Ještě jednou a máme všechno pohromadě," zamumlal a zmizel.

Atlan se za ním podíval, a pak se rozhlédl po okolí. Nikde nespátl nic než sytou zeleň. Na několika místech se ale vzápětí začaly objevovat hnědé, žluté nebo rudé skvrny, a mezi nimi tu a tam modrá.

Složil součástky, které mu předtím přinesl Halut'an, a prozkoušel systémy, které měl už sestavené. Byl spokojen. Nicméně v zátylku jej svědilo dál a to ho znepokojovalo. Navíc Icho Tolot byl pryč déle, než čekal.

Náhle Joseph Broussard jr. vyskočil na nohy a popadl kombimet, který Atlan před chvilkou odložil vedle transmiteru. Vzápětí začal zuřivě pálit do houští.

Současně spustil poplach pikosyn. „Gazkarové útočí!“ ohlásil. „Je mi líto. Ale kryli se v džungli tak dobře, že jsem je nezachytil ani infralokalizátorem.“

Pepe zaječel a plácl sebou na zem. Atlan se rozběhl k Josephovi, který pálił dál jako posedlý. Přišel však pozdě. Bývalému Beausoleilovi vyšlehla vstříc oslnivá zář a Joseph se zhroutil.

Arkonidan popadli kombimet a okamžitě se ukryl v deflektorovém poli. Zakrátko už vyslal útočníkům v ústrety plamennou stěnu. „Icho, kde vězíš?“ zachrčel.

„Za jejich zády! Už jdu!“ ozval se Halut'an.

Vrhli se na skupinu válečníků z obou stran. Tolot válcoval všechno, co se mu postavilo do cesty. Poslední dva zbylí Gazkarové se raději sami usmrtili fekettem, aby unikli potupě.

Halut'an se ihned vrátil do křoví a donesl díly transmiteru, které si tam předtím nechal. Rychle je připojil k přístroji, zatímco Arkonidan vypnul deflektorové pole a poklekl vedle Josepha Broussarda jr. Bývalý Beausoleil byl zasažen dvěma výstřely a jeden z nich mu proklál srdce. Nedýchal. Byl mrtev.

„Pozor! Blíží se Neezové! Míří k nám také dva platýzi!“ ozval se náhle pikosyn. „Je nejvyšší Čas zmizet.“

Atlan pohlédl směrem k Tolotovi, který právě usazoval do transmiteru poslední součástku. Vzápětí zažhnulo silové pole. Halut'an popadl bezvědomého Pepeho i mrtvého Josepha a vstoupil do pole. Zakrátko se tři těla rozplynula v nicotě.

Arkonidan se naposledy rozhlédl. Plavidla se mohla objevit každou vteřinou a začít ostřelovat transmitter. Bylo třeba se vytrhat co nejrychleji.

Na Lafayette momentálně stejně nemohl nikdo nic pořídit. Každá pomoc pro kolonisty by už přišla pozdě.

SERUN přijal poslední hlášení ze Swamp City a z něj jednoznačně vyplynulo, že lidé mají sloužit jako „psychická potrava pro vivok“. Ať už se pod tím dalo rozumět cokoli, Atlan nemohl vyloučit, že vivok využívá lidi jako jakési živoucí inkubátory.

„Deset vteřin do příchodu prvních Neezů,“ ohlásil SERUN.

Atlan energicky překonal vzdálenost, která jej dělila od transmiteru, a nechal se vyzářit zpátky na palubu RICA.

Arndt Ellmer DÁVKA VIVOKU

Edice Thoregon, sv. 20 (Perry Rhodan 1819)

Z německého originálu Eine Ladung Vivoc, vydaného nakladatelstvím Verlagsunion Erich PabelArthur Moewig KG v Rastattu roku 1996, přeložil Jiří Podbrdský.

Vydal jako svou tisíci sedmistou sedmdesátou čtvrtou publikaci

IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 1998.

Odpovědný redaktor Jolana Čermáková.

Výtvarný redaktor Jan Přibík.

Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10Uhřetěves. Vydání první.

Tematická skupina 13/34.